Uyurgezer Ayı

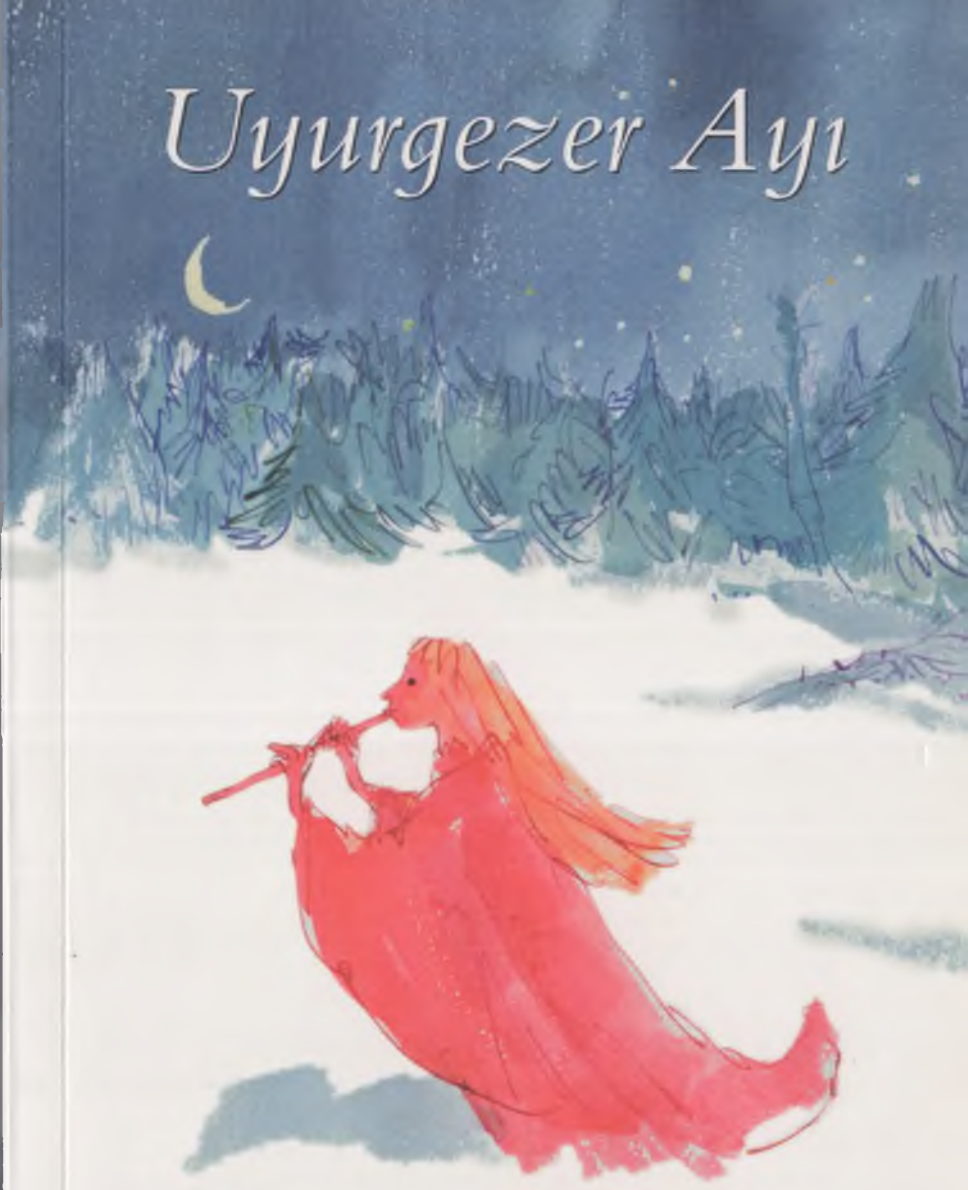

JOAN AIKEN & QUENTIN BLAKE

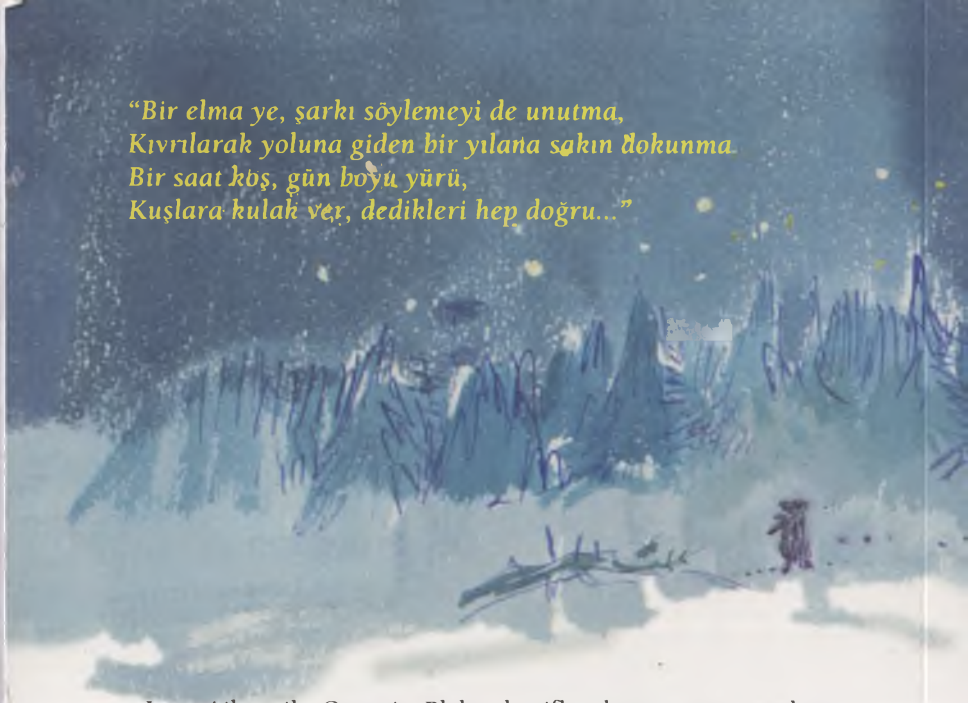

Joan Aiken ile Quentin Blake, keyifle okuyacağınız modern masallardan oluşan bu esrarengiz kitap için bir araya geldiler.

Uyurgezer Ayı sizleri krallar, kraliçeler ve cadılarla tanıştıracak, ama şarkı söyleyen mavi çizmeler ve pembe renkli devasa bir yılan da çıkacak karşınıza, şaşırmayın.

İstenmedikleri için Dünya'ya atılmış Marslı canavarlardan uzay futboluna kadar, bu kitabın her sayfası sihir ve gizemle dolu.

Büyüleyici hikâyeler, Quentin Blake'in usta çizimleriyle sizi bambaşka serüvenlere taşıyacak.

Esprili, orijinal ve bir o kadar keyifli; elinizden düşüremeyeceğiniz klasik bir eser.

ISBN: 978-605-9153-65-2

www.tudem.com

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 1994, Joan Aiken Enterprises Limited
resim hakları © 1994, Quentin Blake

İlk basım 1994 yılında İngiltere'de *The Winter Sleepwalker and Other Stories* adıyla Random House Children's Publishers UK tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joan Aiken
Resimleyen: Quentin Blake
Türkçeleştiren: Arif Cem Ünver
Editör: Figen Müge Erel

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9153-65-2

Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Uyurgezer Ayı

Yazan:
Joan Aiken

Resimleyen:
Quentin Blake

tudem

Joan Aiken

4 Eylül 1924 yılında, İngiltere'nin Doğu Essex bölgesindeki Rye kasabasında dünyaya geldi. Ailesinde çok sayıda yazar bulunması, onun çok küçükken okumaya ve hikâyeler yazmaya başlamasını sağladı.

Birleşmiş Milletler Enformasyon Merkezi'nde ve *Argosy* dergisinde çalıştıktan ve bir süre metin yazarlığı yaptıktan sonra kendini yazmaya adayan Aiken, "Kurt Günceleri" dizisinin 1962 yılında yayımlanan ilk kitabı *Issızdere'nin Kurtları* ile büyük beğeni topladı. Bunu çeşitli klasikler takip etti ve yazar 1999 yılında, çocuk edebiyatına yaptığı katkılardan dolayı Britanya Üstün Hizmet Madalyası aldı.

Müthiş hayal gücüyle hem çocukları hem de yetişkinleri büyüleyen hikâyelere imza atan değerli yazar, 4 Ocak 2004 yılında, yetmiş dokuz yaşında hayata gözlerini yumdu.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Yağmur Damlalarından Kolye (masal)

Denizin Dibindeki Krallık (masal)

Uyurgezer Ayı (masal)

Quentin Blake

1932 doğumlu Quentin Blake, kendini bildi bileli çizim yapıyor ve yaşamını illüstratörlük yaparak kazanıyor. Quentin Blake ilk resimli kitabını 1968 yılında yayımladı ve o zamandan beri bizleri eşsiz çizim tarzıyla etkilemeye devam ediyor. Kendisi İngiltere'nin en sevilen "yazar-illüstratör"lerinden biri; 1999 yılında başlayan ve iki yılda bir verilen "Chidren's Laureate" adlı ödülün de ilk sahibi. Sonra kazandığı ödüller arasında Whitbread Ödülü, Hans Christian Andersen İllüstrasyon Ödülü, Kate Greenaway Madalyası var. Çocuk edebiyatına yaptığı katkılardan dolayı kendisine 2005 yılında Britanya Üstün Hizmet Madalyası verildi.

Joan Aiken ve Quentin Blake, *Uyurgezer Ayı*'nın yanı sıra, BBC'nin *Jackanory* adlı çocuk programının bir parçası olan *Arabel ve Mortimer* kukla dizisinde de uzun ve mutlu bir ortaklığa imza attılar.

BU KİTAPTAKİ MASALLARA JAN PİEŃKOWSKİ'NİN YAPTIĞI BİR DİZİ RESİM İLHAM KAYNAĞI OLMUŞTUR.

Öyküler

Sisli Dağların Tepesi 9

Göz Kamaştıran Gölgeler 25

Melusina 40

Bir Sepet Su 55

Meyan kökü Ağacı 66

Öfkeli Tepe 81

Uyurgezer Ayı 90

Yakala Dünya'yı 106

Sisli Dağların Tepesi

Teb ile Scilla, Tahyr ülkesinin ikizleri, Prensi ve Prensesiydiler. Pembe bir sarayda yaşıyorlardı, ama pek mutlu sayılmazlardı.

Bunun sebebi Kraliçe'nin gitmiş olmasıydı. Anneleri bir yıl önce aniden ortadan kaybolmuştu ve hiç kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Beyaz bir roket gibi havaya fırlamış ve mavi gökyüzünde gittikçe küçülerek gözden kaybolmuş, mavi çizmeleri ise çimlerin üstünde kalmıştı. Geride bir not bırakmıştı Kraliçe. "Teb ve Scilla," yazıyordu notta, "çizmelerimin birer tekini alın. Sizi tehlikelerden koruyacaklardır."

Teb; annesinin sözünü dinlemedi, çünkü çizme maviydi ve burnunda kocaman, pırıl pırıl parlayan bir ay taşı vardı. Bunların kız ayakkabısı olduğunu söylüyordu. Scilla ise bazen, birkaç dakikalığına, ikisini birden giyiyordu. Giymediği zamanlarda da onları yatağının yanında tutuyordu. Çizmeler geceleri ona güzel tavsiyeler veriyorlardı.

Bir elma ye, şarkı söylemeyi de unutma,
Kıvrılarak yoluna giden bir yılana sakın dokunma.

Bir saat koş, gün boyu yürü,
Kuşlara kulak ver, dedikleri hep doğru.

Rüzgârı izle,
Ay'ı dinle,
Kulak ver yağmura,
Melodisini unutma.

Bir sepet su,
Uzak tutar kurdu.
Yepyeni, gümüş bir Yok,
Bir saatlik oyundan bile Çok.

Çizmeler her gece bunun gibi küçük şarkılar söylüyorlardı. Şarkılardan bazıları çok saçma bazıları değildi. En sık söyledikleri şarkı ise şuydu:

Sisli dağların içinden
Okula giden yol geçer
Bu yoldan geçmeyen kişi
Aptal gelir, aptal gider.

Bu şarkı Scilla'yı endişelendiriyordu. En sonunda dayanamayıp Kral'ın yanına gitti ve "Babacığım," diye başladığı cümlesine şöyle devam etti: "Bizim okula gitmemiz gerek. Annem ortadan kaybolduğundan bu yana Teb ile bana kimse bir şey öğretmiyor. Oysa Prens ve Prenseslerin her şeyi bilmeleri gerekir. Evet baba, bizim okula gitmemiz gerek."

Bunu defalarca yinelemek zorunda kaldı. Çünkü eşi aniden sönen bir alev gibi ortadan kaybolduğundan bu yana çok üzgün ve sessiz biri olmuştu Kral. Anca kendisine bir şeyler sorulduğunda cevap veriyor, hatta bazen bu soruları cevapsız bırakıyordu. Konuştuğunda ise verdiği cevaplar çoğu kez yalnızca tek kelimeden oluşuyordu.

İşte bu yüzden, kızı ona "Bizim okula gitmemiz gerek," dediğinde, Kral'ın cevabı "Hayır," oldu.

"İyi ama neden?" diye sordu Scilla.

"Beni rahat bırak!"

Tahyr'de okul yoktu; çok ufak bir ülkeydi burası. Bir ucundan diğerine eşek sırtında dört saatte gidilebiliyordu. Dört bir yanı Sisli Dağlar ile sarılmıştı. Bu dağlar öylesine yüksek ve dikti ki, çok az insan çıkıyordu onlara. Ülkeden çıkmak için sadece tek bir yol vardı. En yakındaki okula gidebilmek için o yoldan geçmek ve Sisli Dağlar'ı aşıp komşu ülkeye varmak gerekiyordu. Komşu ülkenin adı Banzuta'ydı.

"Biz neden okula gitmiyoruz baba?" diye sordu Scilla.

Kral'ın bir oda dolusu halatı vardı. Bu upuzun halat karman çorman olmuş haldeydi; her tarafına kocaman düğümler atılıydı. Kral bu halatı çekişirip duruyor, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın tek bir düğümü bile açamıyordu.

Scilla onunla konuştuğu sırada, Kral yine bu işle meşguldü. Parmaklarını bu düğümlere batırıyor, ama onları çözmeyi beceremiyordu.

Kral, "Sisli Dağlar'dan geçen yol çok uzun," dedi en sonunda. "O yolu yürümeniz imkânsız. Ayrıca orası tehlikeli bir yer. Dağda hayalet kaplanlar geziyor."

"Bizi oraya Sollo götürebilir," dedi Scilla. "Senin at arabanı kullanır."

Sollo, sarayın arabacısıydı. Sarayın eski ve mutlu günlerinde, beyaz bir atın çektiği lastik tekerlekli küçük bir arabayla Kral ve Kraliçe'yi gezdirirdi. Hep birlikte, kraliyet bahçesindeki elma ve muzların olgunlaşıp olgunlaşmadığına bakmaya giderlerdi.

Fakat Kral çok uzun zamandır binmemişti arabasına.

"Sollo bizi Sisli Dağlar'dan memnuniyetle geçirir," dedi Scilla.

Bu doğruydu. Sollo rüya görmeyi seven biriydi. Oysa Tahyr ülkesinde yaşayanların çoğu, saatlerce uyuduklarında bile rüya göremiyorlardı. Kim bilir, belki de dağlar fazla yüksekti ve rüyaların ülkeye girmesini engelliyordu.

En sonunda, günler boyu ısrar ettikten sonra, babasını onları okula yollamaya ikna etti küçük kız.

Scilla'nın babasından izin koparmaya çabaladığı günlerde, Teb kardeşine hiç destek olmadı. O da neredeyse babası kadar sessiz ve üzgündü. Ve okula gidecekleri ilk gün arabaya binip yola koyulduklarında kız kardeşine dönen Teb, "Ben okula kadar gitmeyeceğim," dedi. "Sisli Dağlar'ın tepesinde ineceğim. Hayalet kaplanların fotoğrafını çekmek istiyorum."

Scilla şaşkınlıktan ağzı açık kalmış halde Teb'e baktı.

"Teb, bunu yapamazsın!" diye haykırdı. "Kaplanlar seni yerse ne olacak? Babam Sollo'ya ne kadar kızar, haberin var mı senin? Lütfen yapma, Teb. Lütfen!"

Fakat Teb çoktan kararını vermişti.

"Babamdan bizi okula yollaması için izin almana bu yüzden bir şey demedim. Sisli Dağlar'ın tepesini ve hayalet kaplanları görebileyim diye. Sollo'nun her şeyi bilmesine gerek yok. Arabadan sessizce atlarım. Siz akşamüstü geri dönerken de aynı yerde yol kenarında bekliyor olurum."

Scilla'nın aklına, bu planı suya düşürecek bir çok şey geliyordu. Teb bir hayalet kaplan tarafından kovalanıp

yoldan uzaklaşabilirdi. Ya da bir tepeden aşağı düşebilirdi. Ya da Sisli Dağlar'ın üstüne çökmüş o yoğun sis içinde kaybolabilirdi.

"Lütfen vazgeç Teb, yalvarıyorum sana!"

Fakat Teb'in fikrini değiştiremiyordu. Yanına fotoğraf makinesi, öğle yemeği olarak da bir elma ile muz almıştı.

"Bunu yapmalıyım. Şimdiye kadar hiç kimse hayalet kaplanların fotoğrafını çekemedi. Orada olup olmadıkları bile tam olarak bilinmiyor. Eğer sen okulu beğenirsen yarın ben de seninle gelirim belki. Dönüşte bana anlatacaklarına bağlı."

"Hiç olmazsa mavi çizmeleri giy."

Ama Teb çizmelerin yalnızca birini giymeyi kabul etti. İki ayağında da mavi renkli çizme olan bir oğlan çocuğunun komik görüneceğini düşünüyordu.

Böylece her ikisi de bir mavi bir de beyaz çizme ile yola koyuldu. Scilla'da mavi çizmelerin sağ teki, Teb'de ise sol teki vardı.

Sisli Dağlar'ın zirvesine vardıklarında, Teb sessizce arabadan atladı. Yere düşen bir yapraktan daha az ses çıkarmıştı. Beyaz atını dehlemekle meşgul olan Sollo'nun ruhu bile duymadı. Güneşin pırıl pırıl parlayıp her yeri ısıttığı, sokaklarda çok sayıda insanın gezdiği, tezgâhlarda meyve ve oyuncakların satıldığı, yemyeşil bir parkın tam ortasında kocaman bir okulun yükseldiği Banzuta kasabasına doğru sürdü arabasını.

Parkta durduklarında, "Prens nerede?" diye sordu Sollo şaşkınlıkla.

"O mu? Az geride indi o."

Bunu duyan Sollo, Teb'in kasabanın içinde indiğini sandı. Atına bir torba dolusu yulaf ve saman verdikten sonra, "Ben burada uyuyacağım," dedi. "Okul bittiğinde gelip beni uyandırırsınız."

Bir muz ağacının altına yattı ve göz açıp kapayıncaya dek uykuya daldı.

Scilla okula koşup kapıyı çaldı.

"Tahyr ülkesinden geliyorum," dedi müdüre. "Lütfen öğretin bana."

Diğer öğrenciler, bir ayağında mavi bir ayağında beyaz çizme olan bu kızı görünce çok şaşırdılar. Hatta bazıları ona bakıp güldü. Ama öğretmenler çok iyi kalpli insanlardı.

"Ne biliyorsun küçük kız?" diye sordular.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey bilmiyorum! Lütfen bana *her şeyi* öğretin!"

"O zaman sana önce sayıları öğreteceğiz."

Böyle dedikten sonra Scilla'ya bembeyaz deniz kabuklarıyla ağzına kadar dolu bir kavanoz verdiler.

"Haydi bize kavanozda kaç kabuk olduğunu söyle."

"Bu çok kolay!" diyen Scilla, kavanoza şöyle bir göz attıktan sonra öğretmenlere cam kavanozun içinde kaç tane kabuk olduğunu söyledi.

"Pekâlâ, şimdi de onları masaya yay."

Scilla kavanozu masanın üstüne boşaltıp eliyle kabukları yaydı. Kocaman masanın tamamı deniz kabuğuyla kaplanmıştı şimdi.

"Şimdi de onları onluk, yirmilik ve yüzlük gruplara ayır."

Scilla için bu da kolaydı. Öğretmenleri gözlerine inanamıyorlardı. Küçük kızın elleri rüzgâr gibi hızlıydı. Ama o, sağ ayağındaki mavi çizmenin kendisine yardım ettiğinin farkındaydı.

"Şimdi," dedi Sayı Öğretmeni, "sana sayıları kullanmanın bir yolunu göstereceğim. Bu sayede onları kendi parmaklarınmış gibi rahatça kullanabileceksin. Ve böylece sayılar senin uşakların olacaklar ve tüm dileklerini yerine getirecekler."

Sayı Öğretmeni gerçekten de Scilla'ya sayıları nasıl kendisine itaat ettireceğini öğretti. Zor bir dersti bu, dik bir yokuşu tırmanmaya benziyordu; ama Scilla çok mutluydu. Artık kabukları zihninde hareket ettirebiliyor ve onlara dilediğini yaptırabiliyordu.

"Hiç bu kadar hızlı öğrenen bir öğrencimiz olmamıştı," dedi öğretmen. "Yarın kız kardeşim sana kelimeleri öğretecek, bu sayede onlar da senin istediklerini yapacaklar. Sonraki gün erkek kardeşimiz sana müzikten bahsedecek. Ardından da yeniden sayılara geri döneceğiz. Ne de olsa öğrenmenin sonu yok."

Öğle yemeğinde hep birlikte elma ve muzlarını yediler. Sonra ise okuldaki diğer çocuklar Scilla'ya dans etmeyi ve oyun oynamayı öğrettiler.

"Peki ama neden çizmelerinin biri mavi biri beyaz?" diye sordular.

Bu soruyu duyan Scilla, birden Teb'i merak etti. O ana kadar çok meşgul olmuş, kardeşini düşünecek zaman bulamamıştı.

Okul müdürünün yanına giden Scilla, okuldan biraz erken çıkmak için izin istedi. Bu sırada müdür okulun kütüphanesindeydi. Burada o kadar çok kitap vardı, raflar o kadar yükseğe uzanıyordu ki, içerisi kocaman bir arı kovanına benziyordu.

Etrafına bakarak, "Vay canına!" dedi Scilla içinden. "Bu kitapların hepsini okuyabilseydim keşke."

İnsanların düşüncelerini okuyabilen okul müdürü, "Neden olmasın?" dedi. "Yarın kelimeleri öğrendikten sonra buraya gelip dilediğin kitabı alabilirsin. Ama şimdi git ve kardeşini bul. Haydi koş. Ve yarın onu da okula getir. Bunları o da öğrenmeli."

Scilla tam kütüphaneden çıkıyordu ki, tiz bir cıvıltı geldi kulağına.

"Yardım edin! Lütfen bana yardım edin. Dışarı çıkamıyorum!"

"Kimsiniz?" diye sordu Scilla. "Neredesiniz?"

"Ah, sen ona bakma," dedi okul müdürü. "Yıllar önce kitapların arasında yolunu kaybetmiş bir kuş o. Bir gün çıkışı bulacağına eminim."

"Evet, ama ben ona yardım edebilirim," dedi Scilla. Sonra da tavana doğru bağırdı: "Tatlı kuş! Haydi bu tarafa gel! Bana doğru gel, buradayım!"

Kısa süre sonra, iki tarafı da kitapla dolu karanlık bir koridordan mavi bir kırlangıç fırladı ve havada süzülüp Scilla'nın omzuna kondu.

Şaşkına dönen okul müdürü, "Sen kuşların dilini konuşabiliyor musun?" diye sordu.

"Sadece bu mavi çizmeyi giydiğim zaman," diye cevap verdi Scilla.

Sonra da omzunda kırlangıçla dışarı koştu ve muz ağacının altında horul horul uyuyan Sollo'nun yanına gitti.

Kollarını iki yana açıp uzunca esneyerek uyandı Sollo. "Öyle harika rüyalar gördüm ki!" dedi. "Bana bir yıl yetecek kadar güzeldiler. O kuşu da nereden buldun? Prens nerede peki?"

"Onu yolun ilerisinde bir yerden alacağız," dedi Scilla. Bunun doğru olmasını umuyordu.

Birlikte yola koyuldular. Scilla ona oyunlar öğreten arkadaşlarına el salladı; onlar da Scilla'ya el salladılar. Beyaz at iyi dinlenmişti ve Sisli Dağlar'ın zirvesine çabucak tırmandı. Bu sırada Sollo gördüğü rüyaları Scilla'ya anlatıyor, küçük kız da Sollo'ya okulda öğrendiği şeylerden bahsediyordu.

Ama içten içe korku doluydu Scilla. Teb'in arabadan atladığı noktayı hatırlayamazsa ne olacaktı? Ya da oraya vardıklarında Teb orada olmazsa?..

Teb'in arabadan indiği yere vardılar. Burada yolun iki tarafında da dik tepeler ve iri kayalar vardı.

"Nasıl yani? Prens *burada* mı indi?" diye sordu Sollo.

Dağın tepesinde hava çok soğuktu. Gündüz kar yağmıştı. Scilla dört bir yana bakıyor, ama kardeşini göremiyordu. Gitgide daha fazla endişelenmeye başlamıştı.

Bu sırada omzundaki kırlangıç birden şakıdı ve havalanıp yolun kıyısındaki bir kayanın üstüne kondu. Kayanın hemen yanında, kar yığınına benzeyen bir tümsek duruyordu.

"Sollo dur, hemen dur!" diye haykırdı Scilla. Sonra da telaşla arabadan inip kar yığınına doğru koştu. Dizlerinin üstüne çöküp, bu yığını elleriyle kazmaya başladı. Sollo da hemen gelip ona yardım etti. Karın altında derin bir uykuya dalmış olan Teb'i buldular.

Çok korkan Scilla, "Kardeşim iyi mi?" diye bağırdı.

"Evet, iyi," dedi Sollo kızarak. "Ama bir saat daha geç kalsaydık donacakmış. Ne büyük aptallık!"

Birlikte Teb'i arabaya yatırdılar. Bu sırada kırlangıç tepelerinde dönüyor, bir yandan da keyifle cıvıldıyordu. Sollo, Teb'i kalın bir örtüyle sarıp sarmaladı ve ona muz şarabı içirdi. Bunun üzerine prens gözlerini açıp esnedi ve, "Uyuyakalmışım galiba," dedi.

"Neler oldu?" diye sordu Scilla.

"Hiçbir şey!" dedi Teb. "Çok sıkıcı bir gündü. Bir tane bile hayalet kaplan göremedim."

"İyi ama buralarda olmalılar," dedi Scilla, çevresine bakınarak.

"Evet, ama ben görmedim işte," dedi Teb ters ters. "Hem çok üşüdüm, üstelik ayağım da çok ağrıdı." Mavi çizmeyi çıkardı. "Okul nasıldı?"

"Harikaydı! O kadar çok şey öğrendim ki! Yarın senin de gelmeni istiyorlar."

"Demek öyle," dedi Teb. "Neden olmasın?"

Sollo arabayı hızla Tahyr ülkesine sürdü. Teb ve Scilla arabadan inip pembe saraya koştular. Babaları halatlı odada oturuyordu.

"Biz okuldan döndük baba! Sana da bu kuşu getirdik!"

Mavi kırlangıç sanki yuvasına uçuyormuş gibi rahatça kanat çırparak odaya girdi. Hiç durmadan bir sağa bir sola, aşağı, yukarı uçup duruyordu şimdi. Kısa süre sonra halat üzerindeki tüm düğümler açıldı ve çözülen halat yere düzenli bir şekilde serildi. Son düğümün arasından da ufak bir kâğıt parçası fırladı. Üzerinde şöyle yazıyordu: *"Bir gün beni yeniden göreceksiniz."*

"Bu annemin el yazısı," dedi Scilla. Ardından da mavi çizmeleri alıp yukarı koştu ve onları yatağının yanına bıraktı.

Göz Kamaştıran Gölgeler

Günlerden bir gün, yaşlı bir kadın kasabanın ana caddesinde ağır ağır yürüyordu. Adımlarını çok yavaş atıyor, seke seke yürürken kırık bir sopaya dayanıyordu. Öyle iki büklümdü ki, başı neredeyse dizlerine değecekti.

Yürürken bir yandan da homurdanıyordu.

"Ne berbat hava. Şu kuşlar da amma bağırıyor. Rüzgâr da fazla sert esiyor. Çok araba var. Her yer çok kalabalık. Etraf köpek dolu. Gereğinden fazla çocuk var."

Hiçbir şey hoşuna gitmiyordu bu yaşlı kadının.

Onu gören kuşlar korkuyla yollarını değiştiriyorlardı. Karşısına çıkan her köpek ya hırlayıp havlıyor ya da kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırıp kaçıyordu. Bir bahçe çitinin ardında duran siyah renkli kocaman bir köpek, kadını görüp delice havlamaya başlayınca, yaşlı kadın ona çevresi kıpkırmızı gözleriyle tüyler ürpertici bir bakış attı ve zayıf parmağını ona doğru uzattı.

Köpek birden küçük bir çobanpüskülü ağacına dönüştü. Hem de patikanın tam ortasında.

"Bu da sana ders olsun," dedi yaşlı kadın.

Birkaç çocuk kıkırdayarak kadına baktı. Ama bunu caddenin öbür tarafından, güvenli bir mesafeden yapıyorlardı.

Çocuklara ters ters bakan yaşlı kadın, "Yanımda getirmiş olsaydım kazlarımı üzerinize salardım!" diye bağırdı.

Kendisi de bir kaz gibi tıslıyordu bir yandan. Bu sırada elindeki kırık sopayı da çocuklara doğru sallamayı ihmal etmedi.

Çocuklardan biri, o kasabada yaşamayan kuzenine dönüp, "Gölgeler Ormanı'nın cadısı o," diye fısıldadı. "Tek bir bakışıyla seni zehirli bir mantara dönüştürebilir. Ondan uzak dursan iyi edersin."

"Vay be! Kasabada ne arıyor peki?"

"Bilmem! Buraya nadiren gelir. Ormanın tam ortasında yaşıyor. Ağaçların birbirine girdiği, karanlık bir yerde. Bir de dipsiz bir su birikintisi var. Kazlarını orada tutuyor. Babam o kazların, cadının kızdığı insanlar olduklarını söylüyor."

"Vay be!" dedi kuzeni bir kez daha. İki oğlan, kadının bir dükkâna girişini izlediler. Dükkânın tabelasında şöyle yazıyordu:

DİNAMO BİLL
ELEKTRİKLİ EV ALETLERİ

"Günaydın teyzecim," dedi Dinamo Bill.

Kızıl saçlı, çilli yanaklı genç bir adamdı. Çorapları kırmızı beyaz çizgiliydi. Bacaklarından biri tahtaydı. Bir zamanlar denizciydi Bill, ama gemisi batmıştı. O da sonrasında bu dükkânı açmıştı.

"Ne istemiştin teyzecim?"

Yaşlı kadın yavaşça doğrulup Bill'e buz gibi bir bakış attı.

"Benim adım Nefretiye!" diye çıkıştı.

"Özür dilerim," dedi Bill. "Sizin için ne yapabilirim İfritiye Hanım?"

"İfritiye değil, Nefretiye! Yeni bir çalı süpürgesine ihtiyacım var. Eskisi kırıldı. Eğer sana-"

Dinamo Bill kadının sözünü bitirmesini beklemeden başını iki yana salladı.

"Üzgünüm teyzecim, yani Nefretiye Hanım, bu dükkânda çalı süpürgesi bulunmaz. Sadece elektrikli süpürge satıyorum ben. Şuradakine ne dersiniz? Fiyatı da uygun. Özel filtresi, cila aparatı, cam silme özelliği var. Ayrıca yanında yüz tane toz torbası da hediye."

"Seni kuş beyinli!" diye bağırdı yaşlı kadın. "Süpürgemi evi süpürmek için kullanmıyorum ben. Ne diye temizlik yapayım ki? Üzerine binmek için lazım o bana!"

"Çok özür dilerim teyzecim, anlıyorum," dedi Bill. "Ama aslında elektrikli süpürgeye de binebilirsiniz. Hele üstüne bir minder koyarsanız çok rah-"

Bill kırmızı ve siyah renkli elektrikli süpürgeyi göstermek için yana döndüğü sırada cadı elindeki kırık sopayı öfkeyle salladı ve genç adamı bir kaza dönüştürdü.

Cadının sopası kırık olduğundan mıdır bilinmez, bu değişim epey yavaş gerçekleşti. Bill, "Lootie ve Trilla'ın Yeni Süpürgeler adlı dükkânına bir bakın, postanenin yanında-" derken yüzünde tüyler çıkmaya başladı. Kırmızı beyaz çoraplı ayakları, biri tahta olan bacakları hâlâ normaldi. Bu sırada cadı belden üstü kaza dönüşmüş genç adamı yakalayıp, kirli cebinden çıkardığı büyük torbaya soktu.

Torbayı arkasından sürükleyerek, bir yandan da öfkeli öfkeli mırıldanarak postanenin yanındaki dükkâna doğru yürüdü cadı.

Bu dükkân iki kız kardeşe aitti. Çalı çırpıdan ve hasırdan yapılma çeşit çeşit ürün satılıyordu burada: sandalyeler, mısır püskülünden bebekler, çantalar, süpürgeler, fırçalar, küçük masalar, sandaletler, terlikler, çay tepsileri... Trilla esmer, Lootie ise beyaz tenliydi. Hiç konuşmuyordu Lootie. Ömrü boyunca tek kelime etmemişti. Konuşamadığı için mi, yoksa konuşmaya gerek görmediği için mi susuyor olduğunu bilen yoktu. Trilla ise iki kişilik konuşuyordu. Vaktinin çoğunu konuşarak ya da gülerek geçirirdi. Ama şimdi ikisi de radyodan gelen müziği dinliyorlar, bir yandan da çalışıyorlardı. Trilla hasır bir yelpaze, Lootie ise hasır bir sepet yapıyordu. Kızların ince ve becerikli parmakları müthiş bir hızla hareket ediyordu.

Radyoda bir adam şarkı söylüyordu:

Silin tüm gölgeleri
Silin tüm gölgeleri
En ufak bir gölge bile kalmasın
Bitirin bu geceyi, evet bitirin geceyi
Çünkü ne zaman gece gider
Ve ışık geri gelir
O zaman kazlarınızın hepsi kuğuya döner!

Trilla radyodaki şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordu.

Ama yaşlı cadının seke seke dükkâna girdiğini görünce sustu.

"Günaydın teyzecim," dedi kibarca. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Cadı etrafına bakındı.

"Şunun gibi bir süpürge istiyorum." Tavanda asılı duran bir süpürgeyi işaret etti.

"Tabii! Fiyatı iki paund. Onu indirmemi ister misiniz?"

"Hayır, sersem! Eğer onu almak isteseydim kendim indirirdim."

Cadı eliyle süpürgeyi işaret edince süpürge birden yere düştü.

"Onun *gibi* bir süpürge istiyorum dedim."

Kız kardeşler nazik bir tavırla, cadının kirli cebinden bir deste çalı çırpı çıkarışını izlediler.

"Süpürgeyi bu dallardan yapacaksınız. Sapı da huş ağacından olacak. Bunu becerebilir misiniz?"

Trilla çalı çırpı destesini aldı. Onlara dokunmak hiç hoşuna gitmemişti, çünkü çok pistiler. Ayrıca onlara dokunduğunda parmakları karıncalanmıştı.

"Bana istediğim gibi bir süpürge yapacak mısınız?" diye sordu cadı bir kez daha. Bunu söylediği sırada, gözleri Lootie'nin boynuna odaklandı. Kızın boynunda gümüşten ve deniz mercanından yapılma çok güzel bir kolye vardı. Kolyeyi ona Dinamo Bill vermişti. Genç adam onu denizcilik yaptığı zamanlarda uzak diyarların birinden satın almıştı.

"Evet, size istediğiniz gibi bir süpürge yapabiliriz," dedi Trilla. "Dalları bize bırakın. Süpürgeniz bir hafta içinde hazır olur."

"Güzel, öyleyse süpürgemi bir hafta sonra evime getirin," dedi cadı. "Ama sadece bu dal parçalarını kullanın.

Bunlar çok nadir bulunan bir dal türü. Dünyada sadece... Neyse, nerede bulundukları önemli değil. Gerekli özeni gösterdiğinizden emin olmak için, diğer kızı evime götüreceğim. Bir hafta benimle kalacak. İyi çalış, ve dallardan birini bile kaybedeyim deme!"

Cadı kırık sopasını alıp Lootie'ye dokundu. Kız birden minik bir huş ağacına dönüşüverdi. Cadı Lootie'yi çantasına attı; çantadan hâlâ kırmızı beyaz çoraplı iki ayak sarkıyordu. Ayaklardan biri tahtaydı.

"Süpürgeyi hazır olduğunda hemen bana getir!" diye tıslադı yaşlı cadı. Sonra da dönüp hızla dükkândan çıktı.

Trilla daha, "Ama-" diyemeden kapı sertçe çarptı ve tavanda asılı duran birkaç süpürge yere düştü.

Zavallı Trilla hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sonra da gözyaşlarını silip ellerini yıkadı ve var gücüyle çalışmaya koyuldu.

İlk olarak, huş ağacından yapılma dayanıklı, düzgün ve uzun bir sopa seçti. Ardından da hasırdan bir ip ördü. Bu ip öylesine sağlamdı ki oturmakta olan ağır bir adamı rahatça havaya kaldırabilirdi.

Daha sonra Trilla bu ipi kullanarak dal parçalarını süpürgenin sapına tutturmaya başladı. İşini ustaca yapıyor, düğümleri ikişer ikişer atıyor, çok sağlam bir süpürge yapıyordu. Çalılar parmaklarını hem karıncalandırıyor hem de kaşındırıyordu, ama Trilla buna aldırış etmiyordu.

Çalışırken bir yandan da şarkı söylüyordu.

Silin tüm gölgeleri, bitirin bu geceyi
En ufak bir gölge bile kalmasın
Bitirin bu geceyi, çünkü ne zaman gece gider
O zaman kazlarınızın hepsi kuğuya döner!

Mantıklı bir kız olan Trilla bu sırada bir yandan da, "İyi de," diyordu kendi kendine, "kazımın bir kuğuya dönüşmesini ister miydim, emin olamadım. Bunu isteseydim kaz almazdım ki zaten! Kazlar hem yumurtluyorlar hem de evi hırsızlardan koruyorlar. Kuğuların ise böyle yetenekleri yok."

Ama yine de şarkıyı söylemeye devam etti Trilla. Bir yandan da becerikli parmaklarıyla süpürgeyi yapıyor, elinden geldiğince hızlı çalışıyordu. Kendini sakinleştirmek için şarkı söylüyordu genç kız, çünkü zavallı kız kardeşi Lootie için çok endişeleniyordu.

Peki bu arada Lootie ne durumdaydı?

Cadı omzunda torbasıyla sinirli sinirli homurdanarak Gölgeler Ormanı'na doğru yürüdü. Dikenli ağaçlarla kaplı bir patikadan geçerek ormanın karanlık, ıslak, sisli ve sessiz ortasına vardı. Soğuk, rutubetli, karanlık evi burada, birbirine girmiş ağaçların ve dipsiz su birikintisinin yanındaydı.

Birikintinin suyu öylesine koyu renkliydi ki, sudan çok mürekkebi andırıyordu. İkisi siyah, ikisi beyaz olmak üzere toplam dört kaz yüzüyordu bu birikintide. Yaşlı cadı torbasını açıp Dinamo Bill'i suya fırlattı. Genç adam şimdi tepeden tırnağa bir kaza dönüşmüştü.

Cadı minik huş ağacını birikintinin yanına dikti. Onu öfkelendiren, gümüş ve mercandan yapılma kolyenin hâlâ bu küçük ağaca asılı halde duruyor olmasıydı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ne kadar çekiştirirse çekiştirsin, kolyeyi ağaçtan bir türlü çıkaramadı.

Kolyeyi ağaçtan sökmeye çabaladığı sırada, kazlar da ona tıslayıp duruyorlardı. Özellikle de bir zamanlar Dinamo Bill olan kaz.

"Siz hiç merak etmeyin!" diye hırladı cadı. "Gelecek hafta yeni süpürgemi alır almaz o kolye benim olacak. Ve o zaman hepinizi birer solucana çevireceğim. Bana tıslamak neymiş, görürsünüz siz!"

Trilla gece gündüz çalışarak süpürgeyi beş günde bitirdi. Sonra da kasabadaki herkese cadının evinin nerede olduğunu sormaya başladı. Ama kimse evin yolunu bilmiyordu. Bunun üzerine Trilla ormana doğru yürümeye karar verdi.

Trilla'nın durumuna herkes çok üzülmüştü. Lootie hiç konuşmasa da, sürekli gülümseyen, mutluluk dolu bir kızdı. Fakat hiç kimse Trilla ile birlikte ormana gitmeye cesaret edemedi.

"Dinamo Bill'in birkaç gündür ortalıkta görünmemesi kötü oldu," diyordu insanlar. "Acaba nereye kayboldu? O seninle mutlaka gelirdi. Lootie'ye hayran çünkü."

Ama kasaba ahalisinden hiç kimse Trilla'ya ormana birlikte gitme teklifinde bulunmayınca, genç kız tek başına yola koyuldu. Yürürken bir yandan da şarkı söylüyordu:

Hey kaz,
Sen çok faydalısın
Kuğular seni kıskansın,
Sen sık sık yumurtlarsın
Hatta söylenenler doğruysa
Yumurtalarından bazıları altınsa
Bir kuğum olacağına bir kazım olsun!

Ormana girdiği sırada, Trilla dikenli ağaçlardan birinin dalında kırmızı beyaz bir çorabın asılı durduğunu gördü.

"Ne tuhaf," diye düşündü. "Bill'in çorabına benziyor bu." Sonra da çorabı takılı olduğu dikenden kurtarıp cebine koydu.

Çok güzel görünen yepyeni süpürgeyi taşıyarak yürümeye devam etti.

Kısa süre sonra ağaçlar giderek sıklaşmaya başladılar. Öylesine birbirlerine girmişlerdi ki, aralarından sadece bir yılan geçebilirdi. Neyse ki Trilla daracık, çamurlu bir patika bulup yoluna devam edebildi. Uzun zamandır yürüyordu ve yorulmuştu; bu yüzden de, parmaklarını karıncalandırsa da, süpürgeyi bir baston gibi kullanmaya karar verdi.

Bir süre sonra bir başka dikenli ağacın dalında yine kırmızı beyaz bir çorap teki gördü.

"Hmm," dedi kendi kendine, "demek ki doğru yoldayım." Çorabı cebine sokup ıslık çalarak ve şarkı söyleyerek yoluna devam etti.

Silin gölgeleri, bitirin geceyi
En ufak bir gölge bile kalmasın
Hey kaz,
Sen çok faydalısın
Bir kuğum olacağına bir kazım olsun!

Sesi cesur çıkıyordu ama aslında çok korkmuştu Trilla. Akşam vakti olmuş, gökyüzünde ince bir ay belirmiş, orman da gitgide daha karanlık hale gelmişti.

"Yaşı cadının evini nasıl bulacağım?" diye düşünüyordu Trilla.

İşte bu sırada ayı tam karşısında gördü. Havada değil, patikanın az ilerisinde yerdeydi ay; çünkü birikintinin kara suyuna yansıması düşmüştü.

Ayın yansımasının etrafında da kazların kafaları görünüyordu şimdi. Bir, iki, üç, dört... tam beş kafa.

Kazlar sessizce Trilla'ya yüzdüler. Tıslamıyorlar, çıt çıkarmıyorlardı. Onları görünce yere çömelen genç kızın eline hafifçe başlarını sürttüler.

"Söyleyin bana," diye fısıldadı Trilla, "kız kardeşim nerede? Peki ya cadı?"

Kazlar uzun boyunlarını çevirip başlarıyla bir noktayı gösterdiler. Birikintinin diğer tarafında, ayın loş ışığı altında, küçük ve karanlık bir ev duruyordu.

"Teyzeciğim, ben geldim!" diye bağırdı Trilla. "Yeni süpürgenizi getirdim!"

Bu sırada bir gıcırtı duyuldu ve kulübenin kapısı yavaş yavaş açıldı. Yaşlı cadı iki büklüm halde seke seke dışarı çıktı. Gözleri kor haline gelmiş kömür parçaları gibi parlıyordu.

"Size yeni süpürgenizi getirdim," dedi Trilla. "Kız kardeşim nerede?"

"Önce süpürgeyi ver bana," diye seslendi cadı, hırıltılı bir sesle. "Sonra sana kız kardeşinin nerede olduğunu söyleyeceğim."

Su birikintisinin etrafında seke seke yürüyerek Trilla'ya doğru yaklaştı. Kemikli ve uzun parmaklarını karanlıkta öne doğru uzatmış, süpürgeyi kavramaya hazırlanmıştı.

Fakat bu sırada kazlardan biri tüylü kafasıyla aniden Trilla'nın koluna vurunca süpürge kazın kafasına değdi.

Kaz aniden şekil değiştirip kızıl saçlı, tahta bacaklı Dinamo Bill'e dönüştü (ayakları çıplaktı).

"Çabuk!" diye haykırdı Bill. "Süpürge ile şu minik huş ağacına dokun! Çabuk! Tamam, şimdi de diğer kazlara dokun!"

Trilla süpürgeyi bir o yana bir bu yana savurup önce minik huş ağacına, sonra da birikintideki kazların boyunlarına dokundu. Minik ağaç beyaz elbiseli Lootie'ye dönüştü; diğer kazlar ise Peter, Mark, Fred ve Sandy'ye dönüştüler. Bu çocuklar aylardan beri kayıptılar. Onlardan umut kesilmişti; ölmüş oldukları düşünülüyordu.

Cadı öfkeden deliye döndü ve korkunç bir çığlık attı.

"Dokun ona, dokun ona!" diye bağırdı delikanlılar. "Evine de dokun, evine de dokun!"

Trilla önce cadıya dokundu. Taşa dönen cadı, yuvarlana yuvarlana suya düşüp batmaya başladı. Hâlâ da batıyor, çünkü o su birikintisinin dibi yok. O küçük ve karanlık ev ise dev bir kamp ateşine dönüştü ve dört bir yana alev alev yanan tahta parçaları fırlatarak gecenin karanlığında göğe doğru yükseldi.

Oğlanlar ve kızlar hızla çamurlu patikada yürümeye koyuldular. Yolda Trilla dikenli ağaçlara süpürgeyle dokunuyor, onlar da sanki dallarında ateşböceği yuvaları varmış gibi parıldamaya başlıyordu.

Yürürken hep birlikte şarkı söylüyorlardı:

Silin tüm gölgeleri, bitirin bu geceyi
En ufak bir gölge bile kalmasın
Çünkü ne zaman gece gider
O zaman kazlarınızın hepsi kuğuya döner.
Ya da kazlarınızın hepsi kaz da kalsa
Onlar da çok işe yarar nasıl olsa!

Onlarla birlikte Lootie de şarkı söylüyordu şimdi. Çünkü artık o da herkes gibi konuşabiliyor ve şarkı söyleyebiliyordu.

Kızlar dükkânlarına geri döndüler ve süpürgeyi yeniden tavana astılar. O süpürge hâlâ orada duruyor, çünkü şu ana dek hiç kimse onu satın almak istemedi.

Lootie, Dinamo Bill ile evlendi; Trilla ise Fred isimli çocukla.

Cadıyı ise bir daha gören olmadı.

Melusina

Günlerden bir gün, Frank Potts adlı bir postacı, tekerlekli posta arabasını iterek kaldırımda ilerliyormuş. Tam Mercia Kraliyet Sarayı'nın önünden geçtiği sırada, sarayın ikinci katındaki odasında pencere kenarında duran Kraliçe'nin hapşıracağı tutmuş.

Bu iki olay arasında bir ilişki olmadığını düşünebilirsiniz. Ama o zaman yanılmış olursunuz.

O sırada Kraliçe'nin elinde parfüm topu varmış. Yuvarlak, altın renginde, ahşap bir kutuymuş bu; yaklaşık olarak bir tenis topu büyüklüğündeymiş. Alt ve üst kısmı ters yönde çevrildiğinde açılıyor, ortada delikli bir kısım beliriyormuş. Topun içinde gül yaprakları, lavanta, limon kabukları, çeşitli bitkilerin yağları ve balık kılçığı tozu varmış. Harika kokuyormuş bu karışım. En azından Kraliçe böyle düşünüyormuş, ve hapşırdığı sırada bu kutudan gelen kokuyu derin derin içine çekmekle meşgulmüş.

Top elinden fırlayıp açık pencereden sokağa uçmuş. Şans eseri, ya da şanssızlık eseri, Frank Potts'un tekerlekli posta arabasının içine düşmüş. Bu arabanın iki yanında birer sepet varmış ve yağmurlu havalarda bu sepetlerin üstü kırmızı renkli, su geçirmez muşambalar ile örtülebiliyormuş (ama o gün hava güzelmiş). Sepetlerin biri mektup ve paketler ile ağzına kadar doluymuş. Diğerinde ise Frank'in pembe örtülere sarılı kızı Melusina yatıyormuş.

Bu yuvarlak kutu gökten düştüğünde Frank arabasını itmiyormuş. Saraya çıkan merdivenlerin tepesinde, sarayın baş uşağına bir deste mektup vermekle meşgulmüş. Bu yüzden de topun sepete düştüğünü görmemiş. Uşak da öyle.

Topu gören tek kişi, Frank'in kızı Melusina'ymış. Ama o da henüz bir yaşındaymış ve daha konuşmayı bilmiyormuş. Keyifle kıkırdayıp topu burnuna götürmüş ve bu harika kokuyu içine çekmiş. Sonra da topun varlığını unutuvermiş! Parfüm topu da sepetin derinliklerinde, örtülerin arasında kaybolmuş. Kısa süre sonra Melusina'nın babası merdivenlerden koşarak inmiş ve arabasını hızla başbakanın evine doğru itmiş. Sonra da evden eve dolaşmaya devam etmiş. Sokaklarda telaşla bir oraya bir buraya giden polis arabalarını fark etmemiş bile. Polis arabaları hep bu haldelermiş ne de olsa.

Frank sepete doğru eğilip, "Gezmek hoşuna gitti mi tatlım?" diye sormuş kızına. Melusina da babasına keyifle gülümseyerek cevap vermiş. Arabada gezmek gerçekten de çok hoşuna gidiyormuş. Çoğu zaman gündüzleri ona evde babaannesi bakıyormuş (annesi bir astronotmuş ve o sıra uzayda görevdeymiş). Ama o sabah babaannesi işitme cihazını tamir ettirmek için hastaneye gitmiş. Bu yüzden de öğlene kadar babası Melusina'yı Mercia sokaklarında gezdirmiş.

Eve vardıklarında Melusina'nın babaannesi, "Şuna bakın, ne güzel," demiş. "Demek, biri sana böyle güzel bir

oyuncak hediye etti." Sonra da topu alıp diğer oyuncakların bulunduğu kutuya koymuş.

Pek tabii zaman içinde her oyuncağın kaderinde olduğu gibi bu top da ortadan kaybolmuş.

Böylece ne Frank ne Melusina ne de onun babaannesinin, Mercia Kraliçesi'nin kutuyu alıp giden kişiyi nasıl lanetlediğinden haberi olmuş.

Mercia Kraliçesi bir büyücüymüş. Kötü kalpli bir büyücü değilmiş aslında; ama çok kendini beğenmiş, mağrur biriymiş. Çocukken dünyalar güzeli bir kızmış. Büyüdüğünde de herkes ona, Kuzey Yarımküre'nin en güzel Kraliçesi diye hitap etmeye başlamış. O da bunun böyle devam etmesi konusunda kararlıymış.

Parfüm topu, Kraliçe'ye manevi babası Denizler Kralı tarafından hediye edilmiş sihirli bir kutuymuş. "Bu kutuyu her sabah kahvaltıdan önce kokla şekerparem," demiş, "böylece yaşamının sonuna kadar göz kamaştırıcı bir güzelliğin olacak."

İşte bu yüzden, hapşırdığında elindeki top pencereden uçunca, Kraliçe dehşete kapılıp bir çığlık atmış. Odasındaki alarm düğmesine basıp hizmetçisine hemen aşağı inmesini ve baş uşağa dışarıyı aramasını söylemesini emretmiş. Sonra da polisi aramış ve onlara tüm şehri didik didik etmelerini söylemiş.

Tüm bunlar bir işe yaramayınca da, topu alan kişiye korkunç bir lanet okumuş.

"Topumu alan kişinin onu koklayıp güzelleşmesini engelleyemem," demiş. "Bunu durduramam. Ama şunu söyleyebilirim: haftada bir defa, pazar günleri, bu kişi pembe bir yılana dönüşsün. Ve topum bana geri dönene kadar, her pazar günü, bu yılan biraz daha büyüsün. Ben topumu geri alana kadar geçen zaman içinde bu kişi ne zaman elma yiyecek olsa onu hıçkırık tutsun. Giydiği taytlar yırtılsın. Ojeleri soyulsun. Ruju dişlerini boyasın. Metro kartını kaybetsin ve kontak lensleri düşsün. Bir iskeletle evlensin ve-"

Lanet bu şekilde uzayıp gidecekmiş aslında, ama o sırada Kraliçe bir kez daha hapşırmış. Kiraz ağaçlarının çiçek açtığı dönemde hep alerjisi oluyormuş çünkü.

Ve kurallara göre, birini lanetlediğiniz sırada durursanız lanete kaldığınız yerden devam edemiyormuşsunuz.

İyi kalpli bir adam olan Kral, "Her neyse, zaten tüm bunlar o kişiyi bulmaya yeter de artar bile," diyerek iç geçirmiş. "Parfüm topunu alan kişinin onu kısa zamanda geri getireceğini tahmin ediyorum. Büyük ihtimalle sana ait olduğunu bilmiyorlardı. Mercia'nın Sesi gazetesine de ilan versen iyi olur."

Bu sırada odaya başparmağını emerek Prens Carol girmiş. Üç yaşındaymış Prens.

"İskelet nedir?" diye sormuş.

Tedirginlikle aynada kendisine bakan Kraliçe, "Vücudunda kemikten başka bir şey olmayan insan," demiş. Sonra da oğlunu, "Başparmağını emme lütfen!" diye paylamış.

Aradan epey zaman geçmiş. Postacı Frank haberleri dinlemiyor, gazete okumuyor, televizyon izlemiyormuş. Şehrin caddelerinde posta arabasını gezdirmekle meşgulmüş. Pazarları ise balık avlamaya gidiyormış. Babaanne Potts'un işitme cihazı ise haftalar boyunca tamir olmamış. Bu zaman içinde Kraliçe'nin parfüm topu da haber olmaktan çıkmış. Gemi kazaları, depremler, savaşlar meydana geliyormuş ve insanların endişelenecek başka şeyleri varmış.

Küçük Melusina lanetten fazla etkilenmemiş. Zaten tayt giymiyor, oje ya da ruj sürmüyormuş. Elma yediğinde hıçkırmaya da zamanla alışmış. Metro kartı yokmuş ve kontak lens takmak için çok gençmiş. Pazar günleri pembe bir yılana dönüşme işine gelince... Doğrusu ilk başlarda babası ve babaannesi bunu oldukça tuhaf bulmuşlar. Ama kısa süre içinde buna da alışmışlar. Ne de olsa gün batımında yine o güzel haline dönüyormuş genç kız.

Büyükanne Potts oğlu Frank'e, "Baba tarafından geçen bir tuhaflık olmalı bu," diyormuş. "Çünkü benim ailemden hiç kimse pembe bir yılana dönüşmedi."

Böylece yıllar birbirini kovalamış. Her pazar, Frank kızını şehir dışındaki bir kumsala götürüyormuş. Burası çoğu zaman ıssız bir yermiş. Hem Frank hem de Melusina burayı seviyorlarmış, çünkü Frank hafta boyunca sürekli sokakta insanlarla konuşuyormuş ve dinlenebilmek için huzurlu, sessiz bir yere ihtiyacı varmış. Melusina ise büyüdükçe, çoğu insanın yılandan ödünün patladığını fark ediyormuş. İyi kalpli bir kızmış o, insanları korkutmaktan

hoşlanmıyormuş. Frank bu sahilde ufak bir kulübe yapmış. Kızıyla birlikte cumartesi akşamından oraya gidiyorlar, pazar akşamı güneş battıktan sonra da eve dönüyorlarmış. Bu sayede Melusina'nın arkadaşlarından hiçbiri, onun pazarları yılana dönüştüğünü bilmiyormuş.

Melusina artık genç bir kız olmuş, yılan da gitgide büyümeye başlamış. Öyle ki, yakında kulübenin ona dar geleceği belliymiş. Frank balık tutarken ve kızının pembe gövdesiyle güneşlenmesini ya da keyifle yüzmesini izlerken, aynı zamanda da bu durum yüzünden endişeleniyormuş.

Peki ya ahşap top? Onu çoktan unutmuşlar.

Bazen kumsalın uzak tarafında baştan aşağı siyahlar giymiş bir kadın görüyorlarmış. Şapkasından sarkan siyah dantel bir kumaş yüzünü örtüyormuş. Hep üzgün görünüyor, sessizce dalgaları izliyormuş kadın. Bir kayanın üstünde oturuyor ve neredeyse hiç kımıldamıyormuş.

"Onu rahatsız etmeyelim," demiş Frank kızına. "Büyük bir üzüntüsü olmalı."

Bu yüzden kumsalın diğer tarafına hiç geçmemişler.

Ama yıllar içinde, siyahlı kadın onlara biraz daha yaklaşmış. Ve bazen Frank'e sanki onunla konuşmak istermiş gibi bakıyormuş.

Melusina on yedi yaşındayken, yine bir pazar günü, gün batımından iki saat önce hava aniden soğumuş ve yağmur başlamış. Melusina yağmuru seviyormuş; denize girip dalgaların içinde keyifle batıp çıkmaya başlamış.

Frank ise artık yaşlanıyormuş. Ayrıca mektup dağıttığı günlerde yağmurdan payını yeterince alıyormuş o. Bu yüzden kulübeye girip çay demlemiş. Bir ara dışarı çıktığında, sahilde hüzünle yürüyen siyahlı kadını görüp ona el sallamış ve kulübeye gelmesini işaret etmiş. Frank hiç beklemiyormuş aslında, ama kadın kafasını sallayıp ağır ağır kulübeye doğru yürümüş.

Önemli bir aileden geliyor olmalı çünkü soylu birine benziyor, diye düşünmüş Frank. (Kadının yüzünü göremiyormuş gerçi.)

"Bir bardak çay içmek istersiniz diye düşündüm hanımefendi," demiş Frank. "Bu havada iyi gelir."

"Teşekkürler, çok isterim," demiş kadın.

Kulübeye girmiş ve şapkasından sarkan siyah dantel kumaşın ardından çayını yudumlamaya başlamış.

O sırada açık duran kapının aralığından, dalgaların üstünde kıvrıla kıvrıla neşeyle yüzen Melusina'yı gören kadın, "Şu pembe yılan sizin mi?" diye sormuş.

"Evet, hanımefendi. O benim kızım. Pazar günleri pembe bir yılana dönüşüyor."

"Demek öyle... Peki, kızınızın, üzerinde delikleri olan ahşap bir topu var mı acaba?"

Frank başını kaşımış. "Sanırım çok eskiden, bebekken böyle bir topu vardı, siz söyleyince hatırladım. Ama çocukları bilirsiniz, şimdiye onu çoktan kaybetmiş olmalı. Büyük ihtimalle denize düşmüştür."

Kadın derin bir iç geçirmiş. Sonra da Frank'e çay için teşekkür etmiş ve gitme vaktinin geldiğini söyleyerek kulübeden ayrılmış.

O günden sonra sık sık, Melusina denizde yüzerken Frank ile çay içip sohbet etmeye gelmiş kadın. Ama aylar geçtikçe gitgide daha da hüzünlü ve sessiz birine dönüşmüş. Onu üzen şeyin ne olduğunu bilmeyi çok istiyormuş Frank, çünkü bir şeyin kadını gerçekten de çok hüzünlendirdiği belliymiş. Zaman içinde yaşlı postacı da bu kadına kendi dertlerinden bahsetmeye başlamış.

"Melusina artık kulübeye sığamayacak kadar büyüdü. Kışları dışarıda durması ise hiç iyi değil; derisi soğuğa dayanamıyor."

Bunu duyan siyahlı kadın bir süre düşündükten sonra şöyle sormuş:

"Pazar günleri bir işe giremez mi?"

"Bu yılan haliyle mi? Ne tür bir iş bulabilir ki? Benim biricik kızımın hayvanat bahçesinde çalışmasına gönlüm razı olmaz."

"Hayır, başka türlü bir iş. Nöbetçilik yapabilir mesela. Ben bunu bir düşüneyim." Böyle dedikten sonra şalına sarınıp uzaklaşmış kadın.

Birkaç gün sonra, Frank sokakta yürürken, yanına Mercia Polis Şefi Bay Watts gelmiş.

"Kızının pazar günleri bir yılana dönüştüğünü duydum," demiş. "Ona pazar günleri saray muhafızı olmasını teklif ediyorum."

Frank'in şaşkınlıktan ağzı açık kalınca, Bay Watts durumu açıklamış.

"Pazar günleri saray boş oluyor," demiş. "Zavallı kralımız artık çok yaşlı ve sürekli hastanede. Pazarları Prens Carol onu ziyarete gidiyor. Kraliçe ise yalnız kalmak istediğini söyleyip saraydan uzaklaşıyor. Ayrıca o gün, saray çalışanlarının izin günü. Gelgelelim sarayda bir çok değerli

şey var; geçen hafta bir hırsızlık oldu ve Kraliçe'nin bazı mücevherleri çalındı. Eğer kızınız pazar günleri gün doğumundan gün batımına kadar saraya göz kulak olmayı kabul ederse..."

Bu plan tıkır tıkır işlemiş. Frank her pazar gün doğmadan önce kızını saraya bırakıyormuş. Böylelikle gün boyunca, boş salonlarda ve koridorlarda devasa bir pembe yılan geziniyormuş. Melusina saraydaki tablolara, heykellere, porselenlere, altınlara ve mermerlere bakmayı çok seviyormuş. Hırsız da yakalamış üstelik, hem de iki defa! Arkalarından sessizce yaklaşıyor, sonra pembe gövdesiyle onları aniden sımsıkı sarıp kaçmalarını engelliyormuş. Bu iki seferden sonra bir daha hiçbir hırsız kraliyet sarayına adım atmaya cesaret edememiş.

Yine bir pazar günü, gün batımından hemen sonra, sarayın merdivenlerinden inen Melusina, karşı yönden gelen genç bir adamla karşılaşmış. Prens Carol'muş bu, babasını ziyarete gittiği hastaneden dönüyormuş. Çok üzgün ve endişeli görünüyormuş.

Fakat Melusina'yı görünce neşelenmiş.

"Merhaba! Sen kimsin?" diye sormuş.

"Şey," demiş Melusina, heyecanlanarak. "Ben... nöbetçiyim."

Sonra da oradan koşarak uzaklaşmış. Prens onun arkasından bakakalmış.

Melusina evde babaannesine, "Öyle tatlı, öyle iyi kalpli birine benziyordu ki..." demiş iç geçirerek.

"Ah yavrum," demiş babaannesi. "Sen sen ol, hayatta erişemeyeceğin şeyleri isteme. Prensler ve sıradan insanlar bir araya gelemezler. Özellikle de, sıradan insanlar her pazar pembe bir yılana dönüşüyorlarsa... Bu yüzden bundan sonra sarayın arka kapısından çık ve bir daha Prens ile karşılaşmamaya özen göster."

Melusina babaannesine tavsiyesine uyacağına dair söz vermiş. Ama Prens'i aklından bir türlü çıkaramamış.

Sonra bir gün yaşlı Kral ölmüş ve Prens Carol babasının yerine geçip Kral olmuş.

Onu görenler, "Babası için yas tutuyor. Zavallı çocuk. Günden güne zayıflıyor. Bir deri bir kemik kalmış!" diyorlarmış.

Çok geçmeden Bay Watts, yaşlı postacı Frank'in yanına varmış ve haberi duyurmuş: "Kızın bir muhafız olarak gerçekten de çok başarılıydı," demiş. "Ama artık ona ihtiyaç kalmadı, çünkü yeni Kral pazar günleri evde oturuyor ve bu yüzden sarayda mutlaka birileri oluyor."

Frank bir pazar günü, artık ortalıkta eskisi kadar sık görünmeyen siyahlı kadına, "Kızım şehir dışına üniversite okumaya gidiyor," demiş. "Biraz daha eğitim almasının onun için iyi olacağını düşündük. Evde oturup kendisini yiyip bitirmesinden iyidir."

"Yiyip bitirmek mi? O niye?" diye sormuş siyahlı kadın.

"Hiçbir zaman birlikte olamayacağı birine kaptırmış gönlünü. Çok yüksek mevkide biri. Bu yüzden de kızım eğitimine devam etmeye gidiyor."

"Ah, demek öyle," demiş kadın, düşünceli düşünceli.

Noel zamanı okullar tatil olunca Melusina eve gelmiş. Ve bir pazar günü babasıyla yine kumsala gitmişler. Hüzünlü kadın da oradaymış, yine baştan aşağı siyahlar içindeymiş. Oturup hep birlikte çay içmişler, çünkü o mevsimde güneş erken batıyormuş ve Melusina normal haline çoktan dönmüşmüş.

"Sen ne kadar da güzel bir kızsın," demiş siyahlı kadın iç çekerek. "Gerçekten de çok güzelsin. Söylesene, pazar günleri okulda ne yapıyorsun?"

"Gidip şehrin altındaki kanallarda saklanıyorum," demiş Melusina.

"Ah, bu hiç de hoş bir durum olmamalı!"

"Haklısınız, değil," demiş Melusina. "Fakat herkesin ödünü patlatmaktan iyidir."

"Anlıyorum hayatım," demiş siyahlı kadın. "Acaba benim oğlumla evlenmek ister miydin?"

"Oğlunuzla mı?" diye sormuş Melusina afallayarak. "Neden?"

"Çünkü o sana öylesine aşık ki, yemeden içmeden kesildi ve bir iskelete döndü. Onunla evlenmediğin takdirde ölmesinden korkuyorum."

"Evet, ama... Oğlunuz kim? Onu tanıyor muyum?"

Oğlum bu ülkenin Kralı."

"Ah, gerçekten mi?" Melusina'ın yanakları, yılan halinin pembe rengini alıvermiş birden. Bir süre ne söyleyeceğini bilemeyen genç kız, en sonunda, "ama öyleyse siz de Ana Kraliçe olmalısınız," demiş.

"Evet."

"Peki ama," diye devam etmiş Melusina, "oğlunuz benim her pazar bir yılana dönüştüğümü biliyor mu?"

"Tabii ki," demiş Kraliçe. "Biliyor. Ona söyledim." Sonra da hüzünle eklemiş: "Korkarım, tüm bunlar benim suçumdu. Seni lanetleyen kişi benim. O zamanlar ne kadar da kibirli ve aptalmışım!"

Sonra da parfüm topunun hikâyesini anlatmış.

"Ah, madam, onu kaybetmemiş olmayı öylesine isterdim ki!" diye haykırmış Melusina. "Çok küçüktüm. Şimdi bende olsa hemen geri verirdim onu, inanın bana. Peki ama, topu kaybetmek sizi çirkin biri yaptı mı?"

Ürkek bakışlarla süzdüğü siyahlı kadın, kısa bir süre düşündükten sonra yüzünü örten kumaşı kaldırmış.

Frank ve Melusina'nın aynı anda nefesleri kesilmiş.

"Ama madam, siz ne kadar da güzelsiniz böyle! Bu ülkede sizden daha güzel biri yok!"

"Ne tuhaf," demiş Kraliçe. "Yıllardır aynaya bakmıyorum. Zaten bunun bir önemi yok. Benim tek dileğim, senin her pazar bir yılana dönüşmeni engelleyebilmek. Manevi babam bir geri gelse! Ama bana o topu hediye ettiği günden beri görmedim onu."

"Aslında," demiş Melusina, "Eğer Prens Carol, yani Kral için sorun değilse, benim için de sorun değil. Ve şey... Onu yeniden görmekten de mutluluk duyarım."

Böylece hızla saraya gitmişler ve Melusina, Kral Carol ile evlenmiş. Kral öylesine beyaz ve zayıfmış ki, hafif bir meltem bile onu alıp uçurabilirmiş.

Neyse ki, mutlu geçen birkaç haftadan sonra yeniden eski hâline dönmüş.

Melusina, "Pazar günleri pembe bir yılana dönüşmem seni rahatsız etmiyor mu?" diye sormuş eşine.

"Hayatım, herkesin tuhaf yönleri vardır. Ve ayrıca kim bilir, belki bir gün birileri annemin topunu geri getirir," demiş Kral.

Gelin görün ki, hâlâ toptan haber alan olmamış...

Bir Sepet Su

Bir zamanlar, Josslyn Abelsea adında denizci bir kız vardı. Karada yaşadığı zamanlarda çeşitli işlere girip çıkmıştı; garsonluk, otobüs muavinliği, postacılık ve taksicilik yapmıştı; ama bu işlerden hiçbiri ona uygun değildi. Duvarlardan ve evlerden uzaklaşmak istiyor, etrafta gökyüzü dışında hiçbir şeyin olmadığı yerlerde olabilmeyi diliyordu. Bu yüzden de donanmaya katıldı ve tayfa olarak denize açıldı. Çok da mutlu oldu.

Fakat bir gün, geminin arka tarafındaki yalnız gece nöbetine başlayacağı sırada, güneşin son ışıklarının bir gelinliğin ipeksi ve gümüşi kuyruğu gibi salına salına karanlıkta kayboluşunu izlerken, dalgalar içinde yakışıklı bir delikanlının kafası belirdi. Altın bir taç takmıştı. Tacın altında ise, denizlerin tüm derinliğini içinde barındıran pırıl pırıl bir çift göz özlemle Josslyn'e bakmaktaydı. Bu sırada bu kişinin etrafında pembe ve yeşil renkli uçan balıklar dönüp duruyordu.

Ve Josslyn bir şarkı duydu:

Gelip benimle yaşar mısın,
Sonsuza dek eşim olur musun?
Bir sağa bir sola salınan
Altın renkli ağaçlar arasında yaşar mısın?
Mercan tabaklarda yiyeceğiz yemeklerimizi

Kehribar bardaklarda içeceğiz içeceklerimizi
Dans eden yunusların
Parıldayan deniz yıldızlarının arasında.

"Kimsin sen?" diye sordu Josslyn.

"Ben Neptün'üm, denizler kralı," dedi genç adam. "Bir başka adım da Poseidon'dur. Gelip benimle yaşar mısın, güzel denizci? Eğer gelirsen sana hayal bile edemeyeceğin şeyler gösteririm. Ve seni kuşlar geri geri uçana, balıklar ters yüzene, bir sepette su taşınabilene dek severim."

Böyle bir teklife kim hayır diyebilirdi ki?

Josslyn denizler kralının teklifini kabul ettikten sonra kendisi de ona aynı sözü verdi. Birlikte dalgalar arasında kaybolup denizin derinliklerinde yaşamaya başladılar.

Gemide Josslyn'in yokluğu çok hissedildi, çünkü o gemideki en iyi denizcilerden biriydi, üstelik yakında terfi alacaktı.

İlk başlarda Kral Neptün gerçekten de sözünde durdu. Eşine dallarından mücevherler sarkan altın renkli ağaçlar gösterdi. Onu kırmızı, pembe ve beyaz mercanlardan

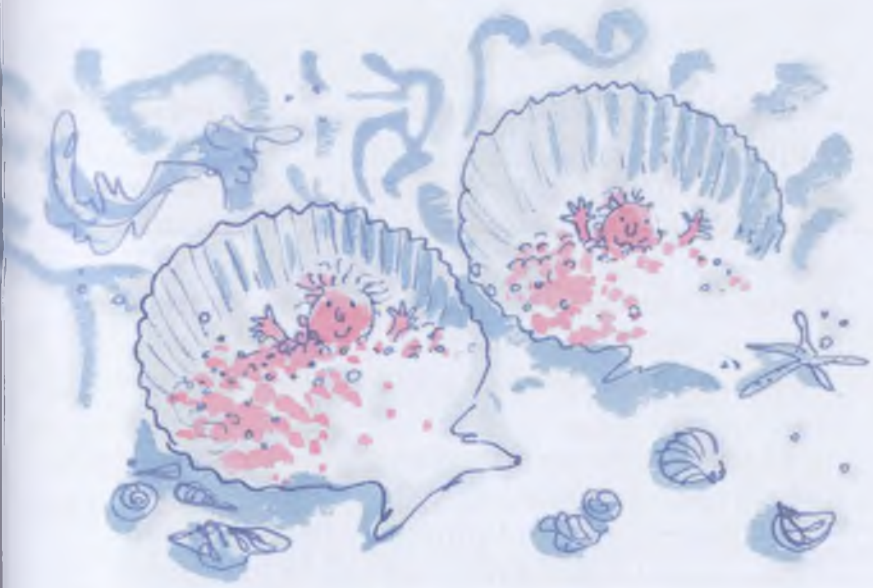

oluşmuş mağaralara götürdü. Bu mağaralardan dikburun denilen, arkadaş canlısı köpekbalıkları çıkıyor ve gelip Josslyn'e keyifle sürtünüyordu. Neptün karısına bir de saray hediye etti; bu sarayın sedeften pencereleri, boydan boya gümüşsü balık pullarıyla döşenmiş bir çatısı vardı. Birlikte, altın renkli ayakları olan iki denizatı tarafından çekilen bir arabayla geziyorlardı. Kocaman deniz kabuklarından ve mercandan yapılma enstrümanlarıyla su perileri müzik yapıyor ve bu mutlu çifte şarkılar söylüyorlardı.

Günler günleri kovaladı ve bir gün Josslyn'in dünya tatlısı erkek ikizleri oldu. Neptün onlara Idas ve Lynceus adlarını vermek istedi, ama Josslyn bunu kabul etmedi ve onlara Mat ve Rod isimlerini koydu. Bebekler üstlerinde köpükten yapılma yumuşacık battaniyelerle örtülü halde,

kocaman deniz kabuklarından yapılmış inci süslü beşiklerde uyuyorlardı.

Yine aradan belli bir süre geçmişti ki, Josslyn sıkılmaya başladığını fark etti. Hem sıkılmış hem de huzursuzlanmıştı.

"Burada beni meşgul edecek hiçbir şey yok, bir işe ihtiyacım var," dedi Neptün'e.

Bunun üzerine Neptün ona gelgitlere bakma görevi verdi.

"Bu musluğu açarsan sular yükselir, diğerini açarsan da alçalır."

Aynı zamanda eşini girdaplardan sorumlu kişi ilan etti.

Fakat Josslyn hâlâ yapacak yeterince işi olmadığını düşünüyordu. İkizlerin bakıcılığını yüzlerce denizkızı ve su perisi üstlenmişti ve Josslyn oğulları Mat ile Rod'u anca bir gelgitten diğerine görebiliyordu.

Ah, denizin altı öylesine dağınıktı ki... Bu durum ona gitgide daha fazla rahatsızlık veriyordu. Her şey salınıp duruyor, bir sağa bir sola gidiyordu. Hiçbir şey yerinde bir saniyeden fazla durmuyordu. Denizin dibindekiler ya şekil değiştiriyor ya sürükleniyor ya da zamanla kumun altında kalıyordu.

Josslyn çok titiz biriydi ve tüm bunlar onu çok rahatsız ediyordu. O her şeyin yerli yerinde ve düzgün olmasını istiyordu.

Neptün eşine iyi davranıyordu, ama son zamanlarda o da çok vurdumduymaz biri olmuştu. Bazen saraydan ayrılıyor ve haftalarca eve uğramıyordu.

Josslyn ona nerede olduğunu sorduğunda, "Kutuplardaydım," deyip konuyu geçiştiriyordu. "Sana göre bir yer değil. Buzun altı çok karanlık ve çok ama çok soğuk."

Josslyn oradan nefret edeceğine adı gibi emindi.

Neptün bazen de bir tayfun ya da kasırga yaratmaya gidiyordu.

"Bunu da pek seveceğini sanmıyorum," diyordu. "Çok gürültülü çünkü."

Neptün'ün dış görünümü de eşine rahatsızlık vermeye başlamıştı. Uzun, dağınık, birbirine girmiş bıyıkları vardı ve ne zaman şarkı söylese ya da kahkaha atsa, (yani çoğunlukla) bu bıyıklar yosun gibi sağa sola sallanıyordu. El ve ayak tırnakları upuzun ve midye kabukları kadar keskindiler. Ayrıca çok da pasaklı biriydi kral. İstiridye yiyor ve kabuklarını sarayda yere atıyordu. Josslyn de elinde sedef bir fırça ve faraş ile kocasını takip etmek zorunda kalıyordu.

"İyi ama buna ne gerek var?" diyordu Neptün. " O kabukların bir zararı yok ki. Kum hepsinin üstünü örter ya da akıntıyla giderler."

Bir gece Neptün horul horul uyurken, Josslyn sedef bir makas alıp kocasının bıyığını kısaltarak düzgün bir hale getirdi. Sonra da el ve ayak tırnaklarını kesti.

Neptün uyandığında bir çığlık attı.

"Okyanusların dibi adına! Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü çok çirkin görünüyorlardı!" dedi Josslyn.

"Demek öyle! Umarım yaptığını beğenmişsindir. Çünkü senin yüzünden İdas ile Lynceus'u kaybettik."

"Onların adları Rod ve Mat," diyerek eşini düzeltti Josslyn. "Nedenmiş o?"

"Çünkü bıyıklarımı kesmen onların amfibikliğini yok etti."

"O da ne demek öyle?"

Yani artık suda yaşayamazlar. Bundan böyle karada yaşamak zorunda kalacaklar."

Ve bunun sonucunda Mat ve Rod, İngiltere'nin Norfolk bölgesinde küçük bir köyde yaşayan anneannelerinin yanına yollanmak zorunda kaldılar.

İkizler babalarını çok özlüyorlar, yazdıkları mektupları şişelere koyup denize atarak ona gönderiyorlardı. Bu mektupların Neptün'e varması çok zaman alıyor, zaten kral da çoğu zaman onlara cevap yazmayı unutuyordu. Annelerini de özlüyordu ikizler, ama babalarını özledikleri kadar değil.

(Bir süre sonra ikizlerin başka dertleri de olacaktı, ama bu başka bir masalın konusu.)

Ardından Josslyn köpekbalıklarından şikâyetçi olmaya başladı.

"İçlerinden biri beni az kalsın ısırıyordu! Onları eğitip sadece yosun yemelerini sağlayamaz mısın? Kumsallarda yığınla yosun duruyor, hiç de hoş bir görüntü değil. Peki ya şu saray kapısının önünde yaşayan yaşlı ahtapot ne olacak? Bu sabah kollarından birini ayak bileğime sardı, haberin var mı? Bırakması için onu makasımla dürtüklemek zorunda kaldım."

Kral Neptün ilk başta eşinin yakınmalarını sabırla dinledi; sonra da köpekbalıklarının yosun yemesinin imkânsız olduğunu söyledi.

Fakat Josslyn susmuyordu. Bu sefer de balinalardan yakınmayı tercih etmişti:

"O sürekli çıkardıkları monoton uğultu beni her gece uyandırıyor, hem de uykuya daldıktan kısa süre sonra. Onlara bunu yapmamalarını söyleyemez misin?"

İyi ama bu onların şarkısı," dedi Neptün. Balinaları şarkı söylerken dinlemeye bayılıyordu.

"Bunu gidip başka yerde yapsalar ne güzel olurdu."

En sonunda ümitsizliğe kapılan Neptün, denizatları arabasına koşup doğruca annesinin yanına gitti. Annesi Rhea adında yaşlı bir deniz tanrıçasıydı ve gelgitlerin öte tarafında yaşıyordu.

"Anne," dedi Neptün, "Eşim sürekli bir şeylerden şikâyet ediyor. Ne yapacağım ben?"

"Sen hatayı en başta yaptın oğlum. Thetis ile evlenseydin senin için çok daha iyi olurdu."

"İyi ama şu anki eşimle ilgili ne yapabilirim?"

"Onu üç buçuk metre uzunluğunda, altı başlı bir canavara dönüştürebilirsin. Banyo yapacağı küvete sihirli yosun atman yeterli. Yanlış hatırlamıyorsam bir önceki eşine de böyle yapmıştın."

"Olmaz," dedi Neptün hüzünle. "Ona böyle bir şey yapmak istemiyorum. Josslyn aslında çok tatlı ve güzel biri!

Ama sorun şu ki, onu balıkların ters yüzebildiği güne kadar seveceğime söz verdim."

"Demek öyle," dedi Rhea esneyerek (bu sırada dünyanı öbür ucunda dev bir dalga çıktı ortaya). "O zaman bunu gerçekleştirmek zorundasın. Şimdiye kadar hiç pes ettiğini görmedim senin."

"Belki de bir yanardağ işimi görür," dedi Neptün düşünceli düşünceli. "Birinci sınıf bir sualtı yanardağı. Başka çarem kalmadı. Gidip bir tane pişireyim."

Gidip Güney Denizi'nin dibine pişmemiş dev bir yanardağ bıraktı ve onun kendi kendine pişip patlamasını beklemeye koyuldu.

Ne patlamaydı ama! Milyonlarca ton su fışkırdı havaya. Gökyüzü kapkaranlık oldu. Balıklar ters yüzüyor, patlamanın oluşturduğu rüzgâr yüzünden kuşlar geri geri uçuyordu. Kuzey Kutbu'ndan Güney Kutbu'na kadar tüm dünya bu patlamanın etkisini hissetti. Kilise kuleleri devrildi; inşaat ustalarına yetmiş yıl çalışsalar bitiremeyecekleri kadar iş çıkmıştı. Sahiller sular altında kalmış, çöllerin kumları dağların tepelerine kadar sürüklenmişti.

Kral Neptün karısının yanına gitti ve ona şöyle dedi:

"Sevgili karım, doğruyu söylemem gerekirse ben artık seni sevmiyorum. Galiba en başından beri biz birbirimize uygun değildik."

"Doğrusu ben de aynen böyle düşünüyordum," dedi Josslyn. "Gerçek şu ki, denizin dibinde kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Benim ait olduğum yer denizin üstü.

Korkarım, birbirimize tutamayacağımız sözler verdik. Ama sana kızgın değilim. Ayrıca bıyıklarını kestiğim için de gerçekten üzgünüm."

Bir sepet alıp içine inciden yapılmış özel bir kâğıt serdi ve sepeti suyla doldurup Neptün'e uzattı.

"Bıyıklarım yeniden uzayacaktır," dedi Neptün suyu içerken. "Sana çocukların eğitim masrafı olarak her ay bir ton inci yollayacağım."

"İyi de hayatım, onca inciyi nerede saklayacaklar? Ama yine de çok düşüncelisin." Böyle dedikten sonra kocasına son bir defa sarıldı.

Denizden çıkar çıkmaz ilk olarak Norfolk'a çocuklarını görmeye gitti. Onları çok özlemişti. Ama anneannelerinin onlara iyi baktığını görünce sulara geri döndü. Beş yıl sonra bir denizcinin ulaşabileceği en yüksek rütbeye ulaştı ve amiral oldu.

Arada sırada hâlâ geminin güvertesinden sarkıyor ve altın renkli ayaklara sahip denizatlarının çektiği altın renkli arabasıyla oradan geçen Kral Neptün'e el sallıyor.

Neptün de ona dostça selam vermeyi ihmal etmiyor.

Meyan kökü Ağacı

Bayan Abelsea'nin hiç aksatmadığı gündelik alışkanlıkları vardı.

"Böyle olmak zorunda," diyordu, "aksi takdirde tüm işleri bitirip bir yandan da iki torun büyütmem imkânsız."

Torunlarına Mat ve Rod isimleri verilmişti. Anneleri bir denizci, babaları ise denizler kralıydı. Bu yüzden oğlanlara Bayan Abelsea bakıyordu. Anneleri ise çıktığı her seferin sonunda eve dönüyordu. Ama bazen bu seferlerin aylarca sürdüğü oluyordu.

Bayan Abelsea her sabah yedide kalkıyor, dışarı çıkıyor, seher yıldızını selamlıyor, kilise kulesinin tepesinde didişen ekin kargalarına el sallıyor, sonra da gidip keçileri sağıyordu. Ardından da tavuklara yem verip radyo haberlerini dinliyordu.

Her sabah sekizde oğlanlara tereyağlı kızarmış ekmek ve haşlanmış yumurtadan oluşan kahvaltılarını veriyordu.

"Bugün okula giderken dikkatli olun," dedi bir sabah. "Az önce haberlerde Marslıların bizim köyün civarına bir sürü Gondwana canavarı bıraktığını söylediler. Gözünüzü dört açsanız iyi olur."

"Gondwana canavarları mı?"

Oğlanlar şaşkınlıktan ağızlarında yumurtalarıyla donakalmışlardı.

"Milyonlarca yıl önce Gondwana diyarında yaşayan canavarların aynısı." Bayan Abelsea bunu onaylamadığını

belirten bir tavırla başını iki yana salladı. "Görünüşe göre bu canavarlar şimdi de Marslılara dadanmışlar. Onlar da bu beladan kurtulmak istiyorlar tabii. Dev yılanlar, sivri dişli yarasalar, polakantuslar, dikenli tapirler, iguanodonlar, filimsiler, mamutlar ve benzerleri. Marslıların istenmeyen canavarlarını buraya dökmeye ne hakları var? Tek kelimeyle rezalet!"

Gökyüzünden kan dondurucu çığlıklar duyuluyordu şimdi. Köyün parkından da gümbürtüler geliyordu.

"Önce yumurtalarınızı bitirin!" dedi Bayan Abelsea. Oğlanlar dışarı çıkmaya can atıyorlardı oysa. "Sonra da yataklarınızı yapın, dişlerinizi fırçalayın, ödevlerinizi ve öğle yemeklerinizi çantalarınıza yerleştirin. Nasıl olsa okul servisini beklerken canavarlara bakmak için bolca zamanınız olacak."

Bayan Abelsea her gün sabah bulaşıkları yıkadıktan sonra, köyün parkında yalınayak üç tur yürürdü. Bunun sebebi, bu parkın ortak alan statüsünde kalmasını sağlamaktı; böylece köylüler burada keçi ve kazlarını otlatmaya devam edebilecekti. "Yoksa," diyordu Bayan Abelsea, "biz ne olduğunu anlamadan şehirli züppenin biri gelip buraya binalar dikiverir."

Bayan Abelsea o günkü yürüşünü yaparken, gagasını oradaki posta kutusunda bileyen bir filimsi gördü. Çok tuhaf görünümlü, kısa hortumlu, iri bir yaratıktı bu. Az ileride ise bir yerdomuzu düşünceli düşünceli bir motosiklet çiğnemekle meşguldü. Bu sırada sırtında devasa dikenleri

olan bir polakantus, bir çöp tenekesinin içindekileri mideye indiriyordu.

Birkaç gün içinde köy eskisinden çok farklı görünmeye başladı. Canavarlar bazı tepeleri yerle bir etmişler, birkaç evin de üstüne oturmuşlardı. Canları sıkılmış gibiydi ve huysuzdular. Açtılar da. Belki de burada buldukları yiyecekler Mars'ta alıştıkları beslenme koşullarına uygun değildi. Pterozorlar kocaman kanatlarını çırparak gökyüzünde uçuyorlar, sivri dişlerle dolu ağızlarını tehditkâr bir tavırla açıp kapıyorlardı. Bazen bir insanı kapıp götürdükleri oluyordu. Karıncayiyenler bıkkın bir tavırla boş boş geziniyorlardı. Dev kaplumbağalar başakları eziyorlardı. Mamutlar evlerin bahçelerindeki bitkilere dadanmışlardı.

Birçok insan kayıptı.

Bayan Vickers bir toplantı çağrısında bulundu. Bu kadın Bayan Abelsea'nin komşusuydu; çok daha büyük bir evde yaşıyorlardı çünkü kocası banka müdürüydü.

Bayan Abelsea toplantıya gelememişti. Yerine ikizleri yolladı ve onlara kulaklarını dört açmalarını ve toplantı sonunda alınacak kararı kendisine söylemelerini tembihledi.

Bayan Vickers, "Bir liste hazırlamalıyız," diye söze girdi toplantıda.

"Ne listesi?" diye sordu postacı Bay Brook.

"Bundan sonra canavarlar tarafından yenilecek insanların listesi. Haftada bir defa mutlaka köyden birini yiyorlar. Bu yüzden de, onları kızdırmamak için, bir liste hazırlamalıyız. Alfabetik sırayla hazırlanmasını öneriyorum. Parkın ortasına bir direk diker, her cumartesi bir kişiyi o direğe bağlarız. Canavarlar da o kişiyi yer ve geri kalanları rahat bırakırlar. Soyadı A harfi ile başlayan kişilerle başlayabiliriz." Bunu derken Mat ve Rod'a pis pis baktı Bayan Vickers.

Mat ile Rod'un, Vickersların altı çocuğuyla arası hiç iyi değildi. Ben, Len, Ted, Ned, Tom ve Urk isimlerindeki bu altı oğlan serserilik yapmaktan başka bir şey bilmiyorlardı. Bu yaramazlıkları da çoğunlukla birilerinin arabasının paramparça olmasıyla sonuçlanıyordu. Rod ve Mat ise bir şeyler yaratmaktan hoşlanan çocuklardı. Bazen Vickersların çocukları, Rod ve Mat'in yaptığı şeyleri de parçalıyorlardı.

"Peki ya bu şekilde köydeki herkesi tek tek yerlerse?" diye sordu Bay Young. "O zaman ne yapacağız?"

"Merak etmeyin, o zamana kadar devlet mutlaka bir çözüm bulur," dedi Bayan Vickers.

Kimsenin daha iyi bir planı olmayınca, Bayan Vickers'ın planı kabul edildi.

"Gelecek cumartesi başlayacağız," dedi Bay Young. "İyi yönünden bakalım, haftaya okul servisinde bir kişi az olacak." Böyle dedikten sonra önündeki kâğıda *Mat Abelsea* yazdı.

İkizler eve döndüklerinde anneannelerine toplantıda alınan kararı anlattılar.

Anneannelerinin toplantıya katılamamasının sebebi, her gün öğleden sonra saat tam 15.41'de *dinliyor* oluşuydu.

"Her gün tam o vakitte sessiz bir dakika oluyor," demişti torunlarına. "Pür dikkat dinlediğimde zaman zaman iyi tavsiyeler alabiliyorum."

"Kimden anneanne?" diye sordu ikizler.

"Eskiler'in sesi bu," dedi anneanneleri. "Büyükannem de duyardı onları. Eğer bir gün benim yaşıma gelirseniz belki siz de onları duyabilirsiniz."

Ama ikizlerin onun yaşına gelene dek yaşayabilecekleri şüpheliydi, çünkü canavarlar tarafından yenilecekler listesinde en baştaydılar.

Fakat şansa bakın ki, o öğleden sonra Eskiler, Bayan Abelsea ile konuşmuşlardı.

"Neden Mars'ı aramıyorsun?" diye sormuştular.

Bayan Abelsea torunlarına, "Bana Mars'ı arayın dediler," diye yakındı. "Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi!"

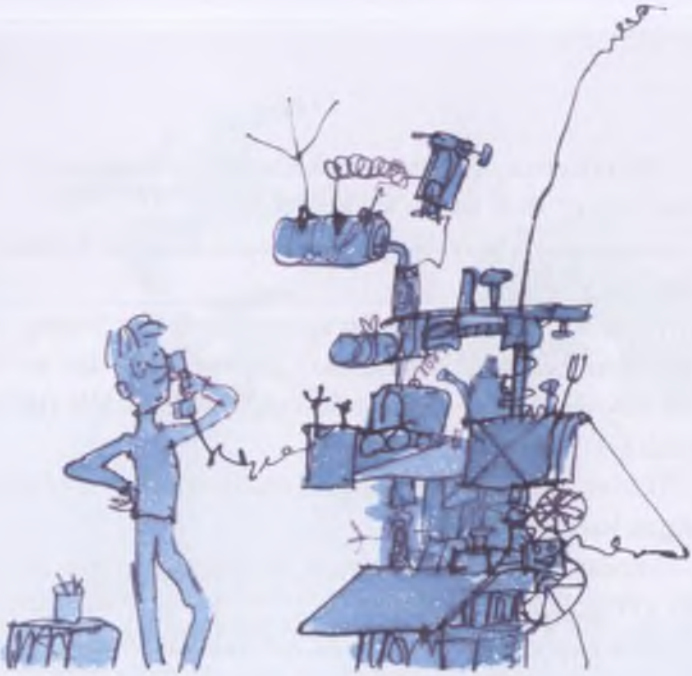

Birkaç parça tel, çakmaktaşı ve fiberglas ile harikalar yaratabilen Mat ve Rod için sorun değildi bu. Kahve kavanozları, ilaç kutuları, ekmek kırıntıları ve postacının kapı önünde düşürdüğü paket lastiklerini kullanarak X bandında yayın yapan, güneş enerjisiyle çalışan polarize bir radyofon yaptılar.

Mat bu aleti kullanarak Mars'ı aradı ve yönetici ile görüşmek istediğini söyledi.

"Buyrun, burası Mars Merkez Ofisi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bakın, köyümüze atıp gittiğiniz canavarlar yüzünden birçok sorun yaşıyoruz. Gelip onları geri alabilir misiniz?"

"Üzgünüz, gerçekten çok üzgünüz," dedi Mars'ın yöneticisi. Ağzında bir avuç Mars bilyesi varmış gibi geliyordu

sesi. Bunun sebebi yıldızlararası çeviri sistemiydi. "Kötü bir hataydı gerçekten. Ofis içi yazışmadaki bir yanlış anlaşma yüzünden oldu. *Dünya* yazılmış, oysa *Duria* olması gerekiyordu. Duria, Venüs'ün küçük bir uydusudur ve boştur. Özür dileriz, söz veriyoruz bir daha olmayacak."

"Ama şu an canavarlar insanları yiyor, tepeleri dümdüz ediyor ve ağaçları söküyorlar. Onları geri almanız gerek!"

"Çok üzgünüz ama bu mümkün değil. Canavar transferi tek yönlüdür. Geri almanın bir yolu yok. İyi günler dileriz."

"En azından bize onlardan nasıl kurtulacağımızı söyleyin!" diye bağırdı Mat.

"Ses deneyin. Doğal olmayan ses. Canavarlar daha önce bu tarz sesler duymadı. İyi günler dileriz."

Telefonu hışımla kapatan Mat, "Doğal olmayan sesmiş. Bu da ne demek şimdi?" diye homurdandı kendi kendine.

"Hmm," diye iç geçirdi Rod. O sırada bir yaban domuzu heykeli yapıyordu. Bu iş için bir arabanın yağ haznesini, bir ıstakoz sepeti, bir trafik bariyeri ve bir torba dev tırnak kullanmıştı. Oldukça meşgul görünüyordu.

"Tabii senin için hava hoş," diye terslendi Mat. "Ben isim sırasında senden önce geliyorum. Senin iki haftan var, benimse bir. Doğal olmayan ses ne?"

Rod eline aldığı bakır teli, yaban domuzunun sırtındaki bir dizi çivi üstünde gezdirdi:

TRR-İNG-NG-NG-NG-NG-NG-İİİNNNNGGGG.

"Müzik," dedi. "Bu konuda Ben, Len, Ted, Ned, Tom ve Urk ile işbirliği yapmamız gerek."

"Ne? Onlarla mı? Onlar müzikten ne anlar?"

"Tabii ki hiçbir şey. Bu yüzden de onları eğitmek zorundayız."

Bunun üzerine Rod ve Mat evden çıkıp düşmanlarının yanına gittiler. Vickers kardeşler her zamanki gibi Çiftçi Gostrey'nin samanlığında zencefilli gazoz içiyor ve 'Geber!' adını verdikleri oyunu oynuyorlardı.

O sırada gözcülük yapmakta olan Ben Vicker, "Hey, uyuz ikizler! Burada ne arıyorsunuz siz?" diye bağırdı. "Hadi yaylanın! Sizin gibi sersemlerle işimiz yok bizim!"

"Bu hafta Mat, hah hah, haftaya Rod, hoh hoh," diye bağırdı Urk, kardeşinin arkasından. "Yakında canavarların midesinde olacaksınız. Çok heyecanlı!"

Vicker kardeşlerin en irisi ve en belalısıydı Urk.

"Evet, olabilir, peki ondan sonraki hafta kim var? Siz!" dedi Rod. "Bay Young'ın listesini gördüm. Babanızın

soyadını Adsett-Vickers olarak yazmış. Bizden sonra siz varsınız.

"Neeeee???"

"Evet, aynen öyle. Bu yüzden bizi iyi dinleyin şimdi. Bir planımız var. Duymak ister miydiniz?"

Rod konuşurken tam bu sırada tepelerinden, sipsivri dişlerini göstere göstere bir pterozor geçti. Urk ile Ben bembeyaz oldular.

"Hey, içeri gelseniz iyi olur. Bir karıncayiyenin sizi görüp kovalamasını istemeyiz. Yaşlı Young gerçekten de bizim soyadımızı Adsett-Vickers olarak mı yazmış?"

"İşte liste burada, alıp kendiniz bakın."

Ama Vickers kardeşlerden hiçbiri okuma yazma bilmiyordu.

"Neyse dinleyin, biz ne yapmamız gerektiğini biliyoruz," dedi Rod. "Bir bando kurmalıyız. Demir Bandosu. Dökme Demir Bandosu. Ortalığı birbirine katacak kadar ses çıkarmalıyız. Trompetler, borazanlar, davullar, düdükler, ziller yapmalıyız. Ve bunun için fazla vaktimiz yok. Sonra da birlikte çalışmamız gerektiğinden hiç bahsetmiyorum bile."

"Çalışmak mı?" diyerek yüzünü buruşturdu Urk. Bu sırada ben, "Hey, annemizin gaydası var!" dedi.

"Davulları nasıl yapacağız?"

"Arkadaki arazide tekerlekler üstünde duran eski bir su tankı var," diye söze girdi Ted, birden. "İhtiyar Gostrey'in

tankı almamıza laf edeceğini sanmıyorum. Dün kendisi bir yerdomuzu tarafından mideye indirildi."

Tekerlekler üstünde duran su tankı kesilip biçildiğinde, oğlanlara farklı boylarda çok sayıda davul için yeterli malzeme verdi. Fıskiyelerden borazan yaptılar. Saban bıçakları dürülüp trompet haline getirildi. Bayan Abelsea'nin büyükannesinin tavaları onlara bir çift zil oldu. Rod ise gayda çalmayı öğrendi.

Vickers kardeşler hayatları boyunca bu kadar sıkı çalışmamışlardı. Ellerine trompetleri, borazanları ve zilleri alır almaz büyük bir hevesle işe koyuldular.

Akşamlar samanlıkta bando çalışması ile geçiyordu.

Bayan Abelsea'nin havuç doğrarken söylediği bir şarkı vardı.

Haydi durma, soy havuçları, fırlat gökyüzüne kabukları
Haydi durma, kes havuçları, meyan kökü
ağacına at kabukları.

Bu şarkının çok neşeli bir melodisi vardı, bu sebeple bando bu şarkıyı çalmayı öğrenmeye karar vermişti. Cumartesi günü gelip çattığında, grup bu şarkıyı oldukça iyi çalabiliyordu. Çalışmalara zamanında gelmeyen Urk hariç.

"Bu önemli değil," dedi Rod. "Yeterince ses çıkarabildiğimiz sürece sorun yok."

Cumartesi sabahı köyün parkında yerlerini aldılar. Ortaya direk yerleştirilmişti bile; belli ki Bayan Vickers işini ciddiye alıyordu. Telefon kulübesine girip kendini güven altına almış, Mat'in direğe bağlanıp bir mamut tarafından

mideye indirilmesini beklemeye başlamıştı şimdi.

Parkta çok sayıda canavar vardı. Hatta bandonun çaldığı müzik onları köyün dört bir yanından, açıkta bir tas reçelin arıları çektiği gibi parka çekiyor gibiydi. Dev kaplumbağalar, dinozorlar, triceratoplar, sivri dişli yarasalar... Ağaçlarda asılı duruyor, yerde yuvarlanıyor, pike yapıyor, devasa kanatlarını çırpıyor, kükrüyor, uluyor, ötüyor, ortalığı birbirine katıyorlardı. Bölgenin dört bir yanından, gitgide daha uzak noktalardan gelip parkta toplanıyorlardı.

Ama parkta çalan müzik hepsinin sesinden daha yüksek çıkıyordu.

"Haydi, bastırın çocuklar!" diye haykıran Rod, önündeki devasa davula var gücüyle vurup, hemen ardından da elindeki gaydaya kulakları kızarana dek üfledi. Ben ile Len

trompet çalıyorlardı. Urk zilleri birbirine vuruyor, Tom düdüğü öttürüyordu. Ned ve Ted borazancıydılar. Mat bir yandan önündeki kocaman davulları, bir yandan da eski bir ekmek kızartma makinesinden yapılma mızıkayı çalıyordu.

Çıkardıkları ses kulakları sağır edecek türden bir sesti. Köy halkı bu durumdan şikâyet etmeye başlamıştı. Bay Young bunun kabul edilemez olduğunu söylüyordu. Gazeteye bir şikâyet mektubu yazacaktı. Bay Brook ve Bayan Pinpye de öyle.

O sırada Bayan Abelsea, "Bakın!" dedi. "Galiba canavar-

lardan bazıları küçülmeye başladı."

Evet, bu doğruydu. Hava kaçıran balonlar gibiydiler; sağa sola sallanıyor ve hızla küçülüyorlardı. Kısa süre sonra o koca canavarların hepsi bir çay bardağından küçük hâle gelmişlerdi; sonra da yere yığıldılar ve öldüler.

"Ooof, şimdi bunların hepsini gömmek zorundayız," diye homurdandı Bay Young.

O günden sonra çocuklar bandoyu devam ettirdiler. Ama birlikte çalışıp yeni şarkılar öğrenebilmek için köyden kilometrelerce uzakta bir ambar bulmak zorunda kaldılar; çünkü Bay Young ve Bay Vickers çıkan sesten rahatsız oluyorlar ve sürekli yakınıyorlardı. (Bayan Vickers o cumartesi günü küçülmeye başlamadan kısa süre önce bir iguanodon gelip telefon kulübesinin tepesine oturmuştu.) Tuhaftır ki, Urk da canavarlar ile birlikte hızla küçüldü ve yok oldu.

Mat ise Mars'a telefon edip doğal olmayan seslerin işe yaradığını haber verdi.

"Buna çok sevindik," dedi Mars. "İyi günler dileriz."

"Gündelik alışkanlıkların ne kadar önemli olduğunu gördünüz mü?" diyen ise tabii ki Bayan Abelsea oldu.

Öfkeli Tepe

Düğümlü Tepeler'den geçen yalnızca bir tek yol vardı. Bu tepeler fazla yüksek değildiler, ama dik ve pürüzlüydüler; dört bir yanları ölümcül uçurumlarla kaplıydı.

Yukarı çıkan yol zikzak çizerek ilerliyor, en tepede ise Öfkeli Tepe adı verilen bir köyün ortasından geçiyordu. Buradaki evlerin bazısı kuzeye bazısı da güneye bakıyordu. Bu bölgede iyice daralan yolun iki tarafına doluşmuşlardı.

Neden Öfkeli Tepe idi bu köyün adı? Kimilerine göre buranın adının Örtülü Tepe olması gerekirdi çünkü kış boyunca tüm köy karlarla örtülü oluyordu. Kimisi de Öfkeli Tepe isminin, geçmişte burada yapılan savaşlardan geldiğini söylüyordu. Düğümlü tepeler iki krallığın tam ortasındaydı ve bu iki krallık savaştığında, ordular iki taraftan bu tepelere çıkıyor ve çoğunlukla bu köyün bulunduğu noktada karşılaşıyordu.

Ağaçlardaki son yaprakların döküldüğü, kar bulutlarının gökyüzünde kuzeye doğru biriktiği, sonbaharın yerini usulca kışa bıraktığı günlerden birinde tek gözlü bir yolcu, tepelere giden zikzaklı yolda ilerliyordu. Ciddi ve karanlık bir yüz ifadesine sahipti; başındaki geniş siperlikli şapkayı, olmayan gözünün üstünü kapatacak şekilde yan takmış ve öne doğru çekmişti. Sekiz ayaklı gri atı çok güçlüydü ve hızla ilerliyordu.

Köye yaklaşık bir kilometre kala atından indi.

"Pekâlâ eski dostum," diyerek atının gövdesini okşadı. "Bir gün tekrar görüşene dek sana iyi dinlenmeler ve tatlı rüyalar."

Böyle dedikten sonra atını katlayıp bir cep mendili boyutlarına küçülttü ve elini kaldırıp onu rüzgâra bıraktı. Güçlü bir esinti, atı alıp yakındaki uçurumdan aşağı sürükledi.

O sırada uzaklardan, derinden ve güçlü bir gök gürültüsü duyuldu. Yolcunun başında şimşekler çaktı birden. Hemen sonra da şapkasından bir kuş sürüsü fırlayıp gökyüzüne dağıldı; gagalarında ateşten kurdeleler taşıyorlardı.

Üvez ağacından bir dal kopardı yolcu. Daldan kıvılcımlar fışkırmaya başladı; kısa süre sonra alevleri üfleyerek söndüren bu gizemli adam, parmaklarını dalın üstünde gezdirdi. Sonra da dalı bir asa gibi kullanarak köye doğru yürüdü.

Evlerin kapı ve pencereleri kapalıydı ve her yer çok sessizdi. İnsanlar evlerinde öğle yemeklerini yiyorlardı.

Yolcu, delici bakışlarla etrafı süzdü ve evlerin arasında yürümeye başladı. Gri renkli kocaman taşlardan yapılmıştı evlerin duvarları. Arada sırada bir evin önünde duran bu yabancı adam, o evin duvarındaki taşlardan birine parmağıyla bir daire çiziyordu. "Buraya başka bir yerden getirildin," diye mırıldanıyordu sonra. Yoluna devam ettiği sırada da az önce dokunduğu taştan belli belirsiz inilti yükseliyordu.

Köyün ortasında açıklık bir alan, bu açıklığın ortasında da bir su kuyusu vardı. Yolcu, çantasından bir tabela çıkarıp onu kuyuyun yanına yerleştirdi. Tabelada şöyle yazıyordu:

DİŞ HEKİMİ VE CERRAH
DİŞ ÇEKİLİR. KEMİKLER DÜZELTİLİR.

Kuyunun kenarına oturdu ve çantasından çıkardığı elmayı iki ısırıkta yedi. Kısa süre önce şapkasından uçmuş olan kuşlar gelip bir süre çatıların üstünde huzursuzca dönüp durdular. Sonra da bacalara ve kiremitlere konup bir süre beklediler.

Köylüler birer ikişer evlerinden çıkmaya başlamışlardı şimdi. Tabelayı okuyor, fısıltıyla birbirlerine bir şeyler söylüyor, düşünceli bir biçimde kafalarını kaşıyorlardı. En sonunda kır saçlı yaşlı bir adam güçlükle yürüyerek öne öne çıktı ve topallaya topallaya kuyuya yaklaştı.

"Kaç para?" diye sordu şüpheyle. "Ücretin nedir?"

"Para almıyorum. Tek istediğim bir cümle, bir mesaj."

"Ne mesajıymış o?" diye sordu yaşlı adam. "Benim bacağım kırıldı ve kırılan kemik düzgün kaynamadı."

Yabancı, elini adamın sakat bacağı üstünde gezdirdi. Yaşlı adam acıyla bir çığlık attı; fakat hemen sonra yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. Çünkü sakat bacağı diğeri kadar sağlamdı artık.

Yabancı, yaşlı adamın kulağına eğildi ve fısıldayarak şu soruyu sordu: *"Ölmek üzere olan babam oğluna ne söyledi?"*

"Efendim?"

"Sen yaşlı bir adamsın. Dokuz Ateş Savaşı sırasında buradaydın, değil mi?"

Korkuyla başını salladı ihtiyar.

"Ölmek üzere olan babam oğluna ne söyledi?"

"Ş-şey, ben bi-bilmiyorum. Neden b-bahsettiğinizi anlamadım," diye kekeledi yaşlı adam.

"Pekâlâ. Gidebilirsin öyleyse. Bundan sonra düzgün yürüyeceksin."

Yaşlı adamın göz açıp kapayıncaya dek iyileştiğini gören diğer hastalar da kuyunun önünde sıraya girmişlerdi şimdi. Yabancı da hepsinin derdine derman oldu; kırık kollar, yanlış kaynamış bacak kemikleri, vahşi yaratıkların saldırılarıyla oluşmuş pençe yaraları, toprak kaymaları sırasında düşen taşların açtığı yaralar, kavga sırasında alınmış yaralar ve kesikler... Hepsini iyileştiriyordu bu gizemli adam. Ağrıyan dişleri çekiyor, her türlü sızıyı yok ediyordu.

Bunun karşılığında da her hastanın kulağına eğilip aynı soruyu fısıldıyordu. *"Ölmek üzere olan babam oğluna ne söyledi?"*

Kimse bilmiyordu bu sorunun cevabını. Ya da billiyorlar ama söylemiyorlardı. Yaşlı bir adam, "O gerçekten de çok korkunç bir savaştı!" dedi. "Ordular dağın iki tarafından geldiler. Bizim zavallı köyümüzde karşılaştılar. Çok kan aktı. Yerler cesetlerle ve yaralılarla doldu. Onca ruh gökyüzüne doğru yükselirken, kimin ne dediğini kim bilebilir? Yüzlerce, binlerce ruh, kuş sürüleri gibi, yokuş aşağı koşan fareler gibi uzaklaştılar buradan."

Evlerin arasından siyah renkli küçük bir köpek çıktı ve ağlıyormuşçasına inleyerek kalabalığın arkasında gezinmeye başladı. Bunu gören yabancı, bir başka hastaya, dişini çekmek üzere olduğu genç bir çocuğa dönüp "Bu köyde bir yerlerde bir hazinenin gömülü olduğu konuşuluyor, bu doğru mu?" diye sordu.

Oğlan bir ağız dolusu kan ile birlikte dişini tükürüverdi. "Evet efendim, böyle bir söylenti var. Ama henüz onu bulan olmadı. Kazı yapmaya kalktığınızda toprak hemen çöküveriyor ve çukuru dolduruyor. Hazinenin kendi başının çaresine baktığı söyleniyor."

Yabancı kafasını sallayıp son hastasına döndü. Vahşi bakışlı, gri sakallı, her yeri kıllı bir adamdı bu; yanaklarının her ikisinde de yara izleri vardı. Adam ağzını açtığında

yabancı hafifçe gülümsedi çünkü bu dişler insan değil, kurt dişiydi.

Sorunlu dişi çektiği sırada, "Ölmek üzere olan babam oğluna ne söyledi?" diye sordu yabancı.

Soruyu duyan hasta, bir yılan tarafından sokulmuş gibi ayağa fırladı.

"Sana bunu söyleyeceğimi mi sanıyorsun, ha? Söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" diye haykırdıktan sonra köylülere dönüp, "Yakalayın şu adamı!" diye bağırdı. "O bir casus! Hırsız! Baş belası! Yakında köyümüzü basıp ekinlerimizi çalacak ve evlerimizi yakacak kara ordunun önden yolladığı bir gözcü o! Uçurumdan aşağı atın şunu! Öldürün, kurtulun bu hainden!"

Meydandaki kalabalık içinden bazıları, "Hayır! Hayır!" diye inleyerek itiraz etti. "Bunu yapamayız. O bize ne zarar verdi ki?" Ama diğerleri, özelikle de dişleri çekilmiş, kemikleri düzelmiş, yaraları iyileşmiş insanlar -yani bu adama artık ihtiyaçları olmayanlar- hep birlikte bağırdılar: "Evet! Evet! Uçuruma atalım onu! Burada yabancı istemiyoruz!"

Yabancıyı yakalayıp hep birlikte uçurumun kenarına taşıdılar. Geniş siperlikli şapkasını yırtıp fırlattılar; rüzgara yakalanmış siyah bir kuş gibi döne döne uçtu şapka.

"Çantasını da getirin! İçinde şeytani amaçları için kullandığı şeyler, cadı malzemeleri olmalı!"

"Hayır, çantası bizde kalsın!" diye karşı çıktı kimisi. Ama çoğunluk, "Olmaz, çantayı da atalım. Atmazsak ileride başımıza bela olur," dedi.

Böylece ilk olarak çantayı attılar aşağı.

Yabancı, ahali tarafından uçurumun kıyısına sürüklenirken birden şarkı söylemeye başladı. Sesi gümbür gümbürdü. Öfkeli gökyüzünü bir mızrak gibi deliyor, dev bakır çanlar gibi çın çın çınlayıp yankılanıyordu. Bu gizemli adam, kendisini uçurumdan aşağı fırlatmak üzere olan insanların gözlerinin içine bakıp bir kahkaha attı.

"Elveda, misafirperver insanlar! Bu güzel karşılamayı hiçbir zaman unutmayacağım!"

Düştüğü sırada kafasından şimşekler fışkırdı ve kuşlar gelip başının çevresinde döndüler telaşla. Minik siyah köpek de onun peşinden gitmek için uçurumdan atladı.

Köylüler mırıldana mırıldana, kızgın ve tedirgin halde evlerine döndüler. Artık hiçbiri topallamıyordu. Ama yabancının ilk iyileştirdiği kişi olan yaşlı adam şöyle dedi:

"Yaptığımız çok ama çok kötü bir şeydi. Başımız beladan kurtulmayacak. Dokuz Ateş Savaşı'ndaki kadar kötü günler bizi bekliyor." Hemen sonra da panikle bir çığlık attı: "Bakın komşular, bakın!"

Yabancının bazı evlerin duvar taşlarına çizdiği daireler, günbatımına doğru kıpkırmızı renkte parıldamaya başlamışlardı şimdi.

Uyurgezer Ayı

Güney Dağı'nın yamacında, ormanın tepeye doğru dik tırmanışına başladığı noktada, Bernard adında bir değirmenci yaşarmış. Bernard zengin biriymiş çünkü değirmeni dağdan aşağı gürül gürül akan bir derenin kenarındaymış. Değirmen sürekli çalışıyor, kocaman çarkı hiç durmadan dönüyormuş. Bu su değirmeninin yukarısında bir noktada ise bir bıçkıhane, aşağısında da evleri, kilisesi, demirci ocağı ve birahanesi ile bir köy varmış.

Bernard her gün, civarda yaşayan çiftçilerin getidiği çuval dolusu mısır ve buğdayı öğütüyor ve bu işten çok iyi kazanıyormuş. Hatta öylesine çok para biriktirmiş ki, istese çalışmayı bırakabilir ve vaktini balık avlayarak, flüt çalarak veya ormanda yürüyüş yaparak geçirebilirmiş. Ama o bunların hiçbirini istemiyormuş.

Bernard'ın en sevdiği şey, ahşap oymalar yapmakmış. Bunlardan bazıları büyük, bazıları küçükmüş. İnsanlar, bitkiler, hayvanlar, melekler, balıklar, yılanlar, iblisler, yıldızlar yapabiliyormuş Bernard. İşten fırsat bulduğu her an, eline bir parça tahta alıp bıçağıyla onu oymaya başlıyormuş. Oymaları ülke çapında meşhurmuş. Evler, iş yerleri, mobilyalar, hatta Baronların şatoları bile bu oymalarla süslüymüş.

Değirmen civarında ise hiç ağaç yokmuş çünkü Bernard kediler, köpekler, denizkızları ve maymunlar yapmak için bu ağaçları uzun süre önce kesmişmiş.

Bernard'ın Alyss adında çok güzel bir kızı varmış. Alyss'in saçları karamel renkli, gözleri ise pırıl pırılmış. Alyss kendisine kırmızı bir elbise, kırmızı ayakkabılar ve kırmızı bir pelerin yapmış. Ormanda yürüyüşe çıktığında bu kıyafetleri giydiğinden, ağaçlar arasında gezerken alev alev yanan bir ateş topuna benziyormuş.

Köyde onunla evlenmek isteyen düzinelerce oğlan varmış; ama o herkesi reddediyormuş.

Bernard kızının güzelliğiyle gurur duyuyormuş. "O bir lord ile evlenmeye layık," diyormuş sık sık. "Bizim köyden biriyle evlenmesini hiç istemem doğrusu. Hiçbir şey bilmeyen, kalın kafalı ahmak bunların hepsi. Dünyayı görmemişler, tecrübesizler. Hiçbiri benim güzeller güzeli kızıma layık değil."

İşte bu yüzden, ülkenin dört bir yanında, Alyss'in kendisini komşularından üstün gören burnu havada bir kız olduğunu söylemeye başlamış insanlar.

Aslında bu doğru değilmiş. Alyss kendisini kimseden üstün görmüyormuş. Burnu havada da değilmiş; sadece henüz evlenmek isteyebileceği biri çıkmamış karşısına. "Yakışıklı, ama onu sevmiyorum," diyormuş Mark Smith hakkında. "Zeki biri, ama ona âşık değilim," diyormuş Paul Taylor için. "Çok iyi kalpli, ama onu sevmiyorum," yorumunu yapmış Frank Priest hakkında. "Güçlü ve hevesli, ama ona âşık değilim," demiş Ted Bridge için. Bu durum böyle devam edip gidiyormuş.

Alyss her gün ormanda tek başına gezintiye çıkıyor, koyu renkli ağaçlar arasında gündoğumu gibi parıldıyormuş.

Yalnız kalmaya bayılıyor, yürüyüş sırasında kuşların ötüşünü, geyiklerin ve yaban domuzlarının çıkardığı sesleri, tilkilerin ulumalarını dinliyormuş.

Dağın daha yukarılarındaysa ayılar yaşıyormuş. Zirveye yakın yerleri mesken tutan bu kahverengi iri ayılar yaz boyunca yaban balı, yaban elması ve yaban eriği ile besleniyor, karlı kış günlerinde de mağaralarında bir köşeye kıvrılıp mışıl mışıl uyuyorlarmış. Alyss nadiren ayı görüyormuş çünkü onları dolaştığı yerler değirmenden epey uzaktaymış. Ayılardan hiç korkmuyormuş Alyss. Hatta o hiçbir vahşi hayvandan korkmuyormuş. Çok küçükken, babası ona küçük bir oyma kaval hediye etmişmiş. Beyaz renkli ve çok sağlammış bu kaval, çünkü şimşir ağacından yapılmaymış. Alyss küçükken ormanda gezindiği sırada bu kavalı çalar, kuşlar kendi melodileriyle ona karşılık verir, geyik ve yaban tavşanları da yemek yemeyi bırakıp onları dinlermiş.

Bir gün Bernard koşarak kızının yanına gelmiş. Soluk yüzüyle oldukça endişeli görünüyormuş. "Alyss, bundan sonra samanlıkta yatmanı istiyorum," demiş. "Yatağını bugün öğleden sonra oraya taşıyacağım. Kaz tüyü bir yorganın ve istediğin kadar yün battaniyen olacak. Ayrıca bir lamba ve ısınman için içi sıcak suyla doldurulmuş taş bir şişe de vereceğim sana."

Alyss çok şaşırmış.

"İyi ama neden baba? Neden samanlıkta uyumak zorundayım?"

"Soru sorma! Dediğimi yap yeter! Ve sabahları benim çarkı çalıştırdığımı duyana dek sakın değirmene gelme. Hatta samanlığın kapısına bir kilit takıp geceleri kapıyı dışarıdan kilitlesem iyi olur."

Alyss bu fikri dayanılmaz bulmuş.

"Baba, hayır, lütfen kapıyı üstüme kilitleme! Ya samanlıkta yangın çıkarsa? İçeride kilitli kalmaya dayanamam ben!"

En sonunda kızının yalvarmalarına dayanamayan Bernard geri adım atmış. Samanlığın anahtarını kızına verip ona her gece uyumadan önce kapıyı kilitlemesini tembihlemiş.

O günden sonra Alyss samanlıkta yatmaya başlamış. Saman yığınları arasındaki yatağında kalın battaniyelerin ve kaz tüyü yorganın altında uyuyormuş. Geceleri baykuşların ötüşünü, tilkilerin uluyuşunu, geyiklerin mırıltısını, porsukların homurtusunu, su samurlarının derede oynarken çıkardığı şırıltıları duyuyormuş. Aslında burada yatmaktan mutluymuş genç kız. Bazen gün doğmadan çok önce kalkıyor ve ormanda gezintiye çıkıyormuş.

Onunla evlenmek isteyenler erkeklere gelince... Alyss onları aklının ucundan bile geçirmiyormuş. Ama zaman zaman, babasının onu neden samanlıkta uyumaya yolladığını merak ediyormuş. Babasını sinirlendirecek ya da utandıracak bir şey yapıp yapmadığını düşünüp duruyormuş.

Bernard'ın kızını samanlıkta uyumaya yollama sebebi çok farklıymış oysa: Yamacın aşağısındaki köyün birkaç kilometre uzağında, bir dörtyolun tam ortasında devasa bir meşe ağacı varmış. Bernard'ın gözü uzun süredir bu ağaçtaymış. Onu kesmek için yanıp tutuşuyormuş; bu sayede, yaptığı ahşap oymalar için yıllarca yetecek bir tahta stoğu olacakmış.

Gelgelelim, bu ağaç Bernard'a ait değilmiş. Daha doğrusu hiç kimseye aitmiş, dolayısıyla herkesinmiş. Tarihi önemi olan bir sembolmüş bu ağaç. Yüzyıllar önce bir köyün bitip diğerinin başladığı noktaya dikilmişmiş. Bu yüzden

de o iki köye ve o köyde yaşayan herkese ait olmuş ve bu durum nesiller boyu devam etmiş.

Buna rağmen Bernard bir gece yanına en keskin baltasını, en büyük testeresini, küsküsünü, öküzlerini ve arabasını alarak gizlice dörtyol ağzına gitmiş ve ağacı kesmiş. Sonra da ağacı parçalara ayırıp arabasına yüklemiş ve güçlükle de olsa deposuna götürmüş. Kalan yapraklardan ve dal parçalarından ise bir ateş yakıp o noktayı çıplak bırakmış.

Bernard ağacı kestiği sırada, baltasıyla ağacın gövdesinin tam ortasına vardığında kulağına hafif bir vızıltı gelmiş. Bu ses, bir testerenin sert bir tahta keserken çıkardığı sesi andırıyormuş. Şöyle demiş ses:

"*Sana ait olmayan bir ağacı öldürdün.*"

"Evet, çünkü onun tahtasından faydalanacağım. Tahtaya ihtiyacım var," demiş Bernard nefes nefese. Sonra da baltasını savurmaya devam etmiş.

"Pekâlâ!" demiş ses. "Madem tahta istiyorsun, bundan sonra istemediğin kadar tahtan olacak. Her sabah uyandığında, elinle dokunduğun ilk şey tahtaya dönüşecek. Ve sonsuza dek tahta olarak kalacak. İşine yaraması dileğiyle."

Bernard ertesi sabah uyanıp gözlerini açtığında, en sevdiği kedisi onun yanına zıplayıvermiş. Bernard onu okşamak için elini uzatır uzatmaz da kedi kaskatı kesilip sessizleşmiş ve tahtaya dönüşmüş. Usta işi bir oymayı andırıyormuş şimdi; Bernard'ın yaptığı ahşap hayvanlardan farkı yokmuş.

Bunun üzerine değirmencinin kalbi korkuyla dolmuş.

Yanlışlıkla kızı Alyss'e dokunmamalıymış.

İşte, kızını samanlıkta yatmaya zorlamasının sebebi de buymuş.

Köylüler bir sembol hâline gelmiş meşe ağaçlarının kesilmesine çok öfkelenmişler; bunu kimin yapmış olabileceğini de tahmin ediyorlarmış aslında. Ama olan olduğu için de ağacı yerine koymak artık mümkün değilmiş. Bernard aynı yere yeni bir meşe ağacı dikmeye söz verip köylerin kiliselerini süslemeleri için köylülere enfes oyma heykeller hediye edince bu olay unutulup gitmiş. Ama Bernard'ın bunu unutması söz konusu değilmiş, tabii. Her sabah uyandığında neye dokunduğuna dikkat etmek için kendini eğitmek zorunda kalmış. Buna rağmen birçok şeyi yanlışlıkla tahtaya dönüştürmesini engelleyememiş. Bir süre

sonra tahtadan çaydanlığı, tahtadan diş fırçası, tahtadan pantolonu, tahtadan lambası, tahtadan sabunlarla dolu bir kutusu ve düzinelerce tahta çarşafı ve battaniyesi olmuş.

"Bu günlerde ne kadar tuhaf şeyler oyuyorsun baba?" diyormuş Alyss.

Bernard gittikçe sessiz ve içine kapanık birine dönüşmüş. Komşuları onunla hiç konuşmuyormuş artık. Alyss de onunla fazla zaman geçirmiyormuş, çünkü kızıyla da tek kelime konuşmuyormuş değirmenci.

Genç kız neredeyse her gününü ormanda geçiriyormuş artık.

Sonbahar gelmiş. Yapraklar ağaç dallarından düşmüş. Yerler hafifçe karla kaplanmış. Sincaplar fındıklarını gömüp, biraz kestirmek için ağaç kovuklarına çekilmişler.

Ayılar ise derin kış uykularına dalmak için mağaralarına girmişler.

Alyss kışı çok seviyormuş. Kışın yerdeki kuru yapraklar hışırdıyor, kar yerleri beyaz bir halı gibi örtüyor, ağaçlar çıplak halleriyle çok güzel görünüyormuş.

Gece gündüz demeden yürüyormuş Alyss. Gözleri doğada olmaya öylesine alışmış ki, ayın olmadığı zifirî karanlık gecelerde bile etrafını çok iyi görebiliyormuş. Bıçkıhaneye, köyün ötesine ya da ormanın derinliklerine gidiyormuş ve babasının bundan hiç haberi yokmuş.

Bir gece bıçkıhane yakınlarında, tüm çalışanların uzak evlerinde mışıl mışıl uyuduğu bir vakitte, tuhaf bir şey görmüş genç kız.

Kocaman bir karaltı, karlı orman zemininde hiç ayak sesi çıkarmadan yavaş yavaş ilerliyormuş.

Bu karaltıya yaklaşan genç kız, onun kocaman, kahverengi bir ayı olduğunu görmüş.

Çok şaşırmış Alyss, çünkü yılın bu zamanında tüm ayılar sıcacık mağaralarında horultuyla kış uykularını uyuyor olurlarmış.

Ayı yaklaştığında, Alyss onun gerçekten de derin bir uykuda olduğunu fark etmiş. Bir karahindibanın tohumlarını andırır şekilde sessizce süzülüyor, bir yandan da hafifçe horluyormuş.

Uykusunda yürüyormuş ayı.

Alyss onu ürkütmemek için alçak sesle, "Sevgili ayı, buz gibi ormanda gezinmemelisin, senin yılın bu vakti mağaranda olman gerek! Haydi dön ve evine git!" demiş.

Bunu duyan ayı durmuş. Ön ayaklarını ileriye uzatmış, pençelerini sarkıtmış, Alyss'in dediğine kulak kabartır gibiymiş.

Bir kez daha, "Sevgili ayı, evine git!" diye fısıldamış Alyss. Sonra da kırmızı pelerininin cebinden şimşir kavalını çıkarmış ve ninni benzeri, sakin bir melodi çalmaya başlamış. Uyuyan ayı kulaklarını dikip müziği dinlemiş; bir iki dakika sonra da tüylü kocaman bedenini diğer yöne döndürüp evine doğru yola koyulmuş.

Tam bu sırada genç kızın aklına bir şey gelmiş. Annesi bir zamanlar, uykusunda gezen birine soru sorulduğu vakit o kişinin mutlaka doğru cevap vereceğini söylemişmiş Alyss'e. Alyss bunu hatırlar hatırlamaz, ağır adımlarla yürüyen ayının arkasından yavaşça seslenmiş: "Sevgili ayı, eğer biliyorsan, ileride evleneceğim kişinin adını söyler misin bana?"

Ayı kısa bir süre duraklamış. Ama sonra kahverengi kocaman kafasını iki yana sallayıp yoluna devam etmiş.

Alyss de ağır adımlarla samanlıktaki yatağına dönmüş.

O geceden sonra, ayın pırıl pırıl parladığı ya da gökyüzünde yıldızların bulunduğu gecelerde sık sık ormana gitmiş Alyss. Çoğu zaman, uyurgezer ayıyı ağaçlar arasında dolanırken buluyormuş.

Bazen ayıyla birlikte yürüyor ve ona küçük şimşir kavalıyla bir şeyler çalıyormuş. Ayı bu melodileri dinliyor gibiymiş çünkü başını yavaşça bir aşağı bir yukarı sallıyormuş. Bazı geceler, eğer hava çok soğuk değilse yaz kış yaprak dökmeyen ağaçlardan birinin altında kuytu bir yer

bulup oturuyorlarmış. Ayı uykulu kafasını Alyss'in kucağına koyuyor, bu sırada genç kız da kâh ayıya kaval çalıyor kâh şarkı söylüyormuş.

Ve her seferinde, ayıyı mağarasına geri yollarken aynı soruyu soruyormuş Alyss.

"Sevgili ayı, eğer biliyorsan kiminle evleneceğimi söyler misin bana?"

Fakat ayı her seferinde aynı cevabı veriyor, evine doğru uzaklaşırken başını iki yana sallıyormuş.

Neredeyse her gün, yamacın altındaki köyden ve daha uzaktakilerden oğlanlar geliyor ve değirmenci Bernard'dan kızıyla evlenmek için izin istiyorlarmış. Ama Alyss bu tekliflerin hepsini geri çeviriyormuş.

Gitgide daha da sessiz ve içine kapanık biri hâline gelmiş olan Bernard'ın cevabı ise hep aynıymış.

"Kızım dilediği kişiyi seçmekte özgürdür. Ayrıca bir şövalye, prens ya da meşhur bir lord ile evlenebilecek kadar güzel ve zengindir."

Alyss yine bir gece arkadaşı ayıyla sabaha kadar ormanda gezmiş. Gün doğarken, tam eve döneceği sırada, değirmenin kapısının açıldığını ve babasının esneyerek dışarı çıktığını görmüş. Koşarak babasının önünde diz çöken genç kız, kollarını da onun beline dolayarak haykırmış:

"Babacığım, babacığım, ben ayıyla, ormanda dolaşan uyurgezer ayıyla evlenmek istiyorum!"

Ve daha cümlesini bitirememiş ki dudakları tahtaya dönüşmüş. Parmakları, elleri, kolları, bacakları, ayakları... hepsi de hızla tahtaya dönüşmüşler. Ahşap bir heykelmiş artık Alyss; ama Bernard'ın hayatı boyunca uğraşsa da yapamayacağı kadar güzel bir heykel.

Zavallı adam sanki kendisi de tahtadan bir heykele dönüşmüş gibi donakalmış.

O gün değirmenin çarkını çalıştırmamış. Bütün gün eski ahşap sandalyesinde oturup ahşap kızına bakıp durmuş. Yalvaran yüzüne, yukarı doğru uzanmış kollarına bakıyormuş kızının.

O gece Bernard ormana gitmiş. Saatler boyunca yürüyüp bir yandan da etrafa bakınmış. En sonunda yürümekten ve kederden bitap düşmüş halde bir çam ağacının altına yığılmış ve hüzünlü rüyalarla dolu hafif bir uykuya dalmış. Gün ağarırken, üşümüş ve her yanı tutulmuş halde uyandığında, az ileride kocaman, kahverengi bir silüet

görmüş; o da, sanki kaybettiği bir şeyi arıyormuşçasına bir sağa bir sola çeviriyormuş başını.

Bir ayıymış bu. Ve derin bir uykudaymış.

Bernard ayının yanına varıp, elini hayvanın kocaman ve tüylü pençelerinden birinin üstüne koymuş. Ayı birden tahtalaşıp, devasa bir ahşap ayı heykeline dönüşüvermiş.

Bernard gidip öküz arabasını getirmiş. Ahşap kızını ve ahşap ayıyı arabaya yükledikten sonra, güçlükle de olsa arabayı dağın tepesine doğru götürmüş. Burada bulduğu bir mağaraya kızını ve ayıyı yerleştirmiş ve üstlerini bolca kuru yaprakla örttükten sonra mağaranın girişini kocaman bir kayayla kapamış.

Arkasına bile bakmadan oralardan çekip gitmiş Bernard. Bir daha da onu gören olmamış.

Artık değirmen boş ve çarkı dönmüyor. Tüm ahşap oymaların üstü ise tozla kaplı.

Yakala Dünya'yı

Gökyüzünün uçsuz bucaksız alanlarında futbol oynanıyordu eskiden. Bu çok çok uzun zaman önceydi; bizim şu derme çatma evrenimizin bir araya getirilmesinden bile önce. Futbol topu bir gezegendi; kaleler ise birer takımyıldız. Oyun sahası, ölçülemeyecek kadar geniş bir alandı. Ya oyuncular! Melekler, azizler, cinler, periler, ifritler... ve yer ile göğün dört bir yanında, çok uzaklarda yaşayan, zihnimizde bile canlandıramayacağımız daha nice yaratıklar.

Oyunlar hep devam ediyor, maçlar hiç bitmiyordu. Kaybeden ya da kazanan yoktu. Oyuncular keyif almak ve takımları dengeli tutmak için oynuyorlardı. Zaman zaman oyunculardan biri diğer takıma transfer oluyordu. Maç sırasında çıkan ses sürekli bir gök gürlemesi gibiydi; bir zamanlar buna kürelerin müziği adı veriliyordu.

Gözlerimiz böyle bir manzarayı görebilecek kapasiteye sahip olsaydı milyonlarca gökkuşağının birbirlerinin etrafında dolanarak, pırıltılar saçarak, birbirleriyle yarış halinde sonsuzluğun düzleminde hızla ilerlediklerine şahit olurduk.

Bütün bu eğlence bir gün aniden bitiverdi ve yerini başka bir şeye bıraktı. Bunun sebebi ise dev bir galakside kalecilik yapan Minik Aziz İkarus'tu. Bu galaksi öylesine büyüktü ki Samanyolu onunla kıyaslandığında bir doğum günü pastasına dizilmiş mumlardan farksız kalırdı.

Muhteşem bir kaleciydi Küçük Aziz İkarus. Gökyüzündeki kale direkleri arasında öyle hızlı gidip geliyordu ki o sırada oradan bir kuyruklu yıldız geçse ters yönde gidiyormuş gibi görünürdü. Topu tutuyor, üstüne atlıyor, sonra da oyuna geri yolluyordu; bunu bir değil, yüz değil, sonsuz kez yapıyordu üstelik. Bu sırada bir yandan da şarkı söylüyordu. Gezegenler ve nebülözler arasında yankılanan sesi, "harikulade" kelimesinin sesiydi sanki. Küçük Aziz İkarus, kalesine herhangi bir yabancı maddenin girmesini önleme konusunda o kadar hevesliydi ki, gaz halkalarıyla birbirine tutturulmuş yıldız kümeleriyle görkemli bir süpürge yapmıştı kendisine; bu süpürgeyle kalenin önünü boydan boya süpürüp duruyor, yıldız tozlarının kalenin içini kirletmesini engelliyordu.

Bazen de bu devasa yıldız süpürgesini, kaleye doğru gelen topa vurup onu gerisin geri göndermek için kullanıyordu. Gerçi bu hareketin adil olup olmadığı konusunda bazı tartışmalar olmuyor değildi, ne de olsa daha önce böyle bir şey hiç yapılmamıştı.

Bir süre sonra Aziz İkarus'un kalecilikten orta sahaya transfer olma zamanı geldi, çünkü tüm oyuncular belirli aralıklarla yer değiştiriyorlardı ve bu sayede herkes tüm pozisyonlarda oynamış oluyordu. Ve tabii ki İkarus, yerine gelecek oyuncu için kaleyi düzenli ve tertemiz bırakmak istedi. Kale alanına fener tutup ortalığı süpürdüğü sırada, bir köşede saç teline benzeyen bir şey gördü.

Bu saç telini kavrayıp çekti Küçük Aziz İkarus; amacı onu kalenin uzağına fırlatmaktı. Ama İkarus yanlışlıkla

uzayın zemininde kocaman bir kapağın açılmasına sebep oldu ve kapağın altında da inanılmaz büyüklükte bir kablo ve bağlantı yumağıyla karşılaştı. Saç telini çekmeye devam ettiği için kablolardan birinin kopmasına yol açtı.

Olağanüstü parlak bir ışık ve müthiş bir cızırtı eşliğinde kablo yumağı darmadağın oldu ve tüm evren aniden karanlığa gömüldü.

"Olamaz!" dedi Küçük Aziz İkarus. "Galiba yanlışlıkla sigortaları attırdım!"

İçinden kuvvetli bir esinti gelen boşluğa doğru eğildi. Feneri, kopmuş ve birbirine girmiş milyonlarca kabloyu hafifçe aydınlattı. Kablolar karanlıkta ateşböceği gözleri gibi parıldıyordu.

"Hmm, acaba bu kablo şununla birleşirse her şey düzelir mi?" diye mırıldanan Küçük Aziz İkarus, iki kabloyu birbirine dokundurmayı denedi.

Yine çok büyük bir patlama oldu ve Küçük Aziz İkarus, elinde hâlâ saç telini tutar hâlde neredeyse gökkubbenin diğer tarafına savruldu.

"Hay aksi," dedi iç geçirerek. "Galiba bu da iyi bir fikir değildi."

Bu sırada gümbür gümbür bir ses duyuldu ve öfkeli şimşekler çaktı.

"İkarus!" dedi Ses.

"Evet, efendim!"

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet, efendim. Siz Yüce Hakem'siniz."

"Peki, az önce ne yaptığını biliyor musun?"

"Sigortaları attırdım."

"Hayır, evrenin gelişimini bin milyon kere, sonsuzluk süresince durdurdun."

"Gerçekten çok üzgünüm, efendim."

"Olmalısın zaten!"

"Nasıl yapacağımı gösterirseniz hatamı düzeltmek için elimden geleni ardıma koymam, efendim."

"Bunu nasıl yapacağını bilebilmek için daha bin milyon yıla ihtiyacın var, İkarus. O zaman bile bu bilgiyi kullanma konusunda sana güvenebilir miyim, bilemiyorum."

"Hay aksi."

"Hay aksi, tabii. Şimdi bu yaptığının cezasını çekme zamanı."

"Tabii, efendim. Siz nasıl isterseniz. İlerleme konusunda gerçekten üzgünüm." Tam bu sırada aklına bir şey gelen İkarus, son derece zayıf ve titrek de olsa bir umut ışığı gördü: "Ama belki de," dedi, "Gelişim'in biraz yavaşlaması çok da kötü bir şey olmayabilir, değil mi? Her şey olduğu gibi güzeldi zaten. Gelişim bazı insanlar için biraz fazla hızlı ilerliyor sanki."

"Sus, İkarus! Ne söylediğini bilmiyorsun sen."

"Haklısınız efendim. Bilmiyorum."

"Sana vereceğim cezanın ne olduğunu duymak istemiyor musun?"

"Pek istediğimi söyleyemem, efendim."

"Öyle ya da böyle duyacaksın. Düşmeye mahkûmsun, İkarus. Bir kafesin içinde. Sonsuza dek düşmeye devam edeceksin. Hatta düşmeye başladın bile."

Bu doğruydu. İkarus şimdiden çok uzaklara gitmiş, Alt Uzay'da bir toplu iğne başı kadar küçük bir nokta haline gelmişti. Işıktan ve karanlıktan yapılmış çapraz parmaklıkların oluşturduğu bir kafesin içindeydi. Maç yaparken

koruduğu kaleydi bu; İkarus'un çevresini bir araba çamurluğu gibi sarmıştı.

Saç teli de hâlâ İkarus'un elindeydi.

"Hiç durmayacak mıyım efendim?" diye sordu üzgün bir sesle. "Sürekli düşmek epey sıkıcı olacak. Futbol oynamak kadar eğlenceli değil."

"Bir köpek, içinde bulunduğun duruma üzülüp uluyana dek düşeceksin."

"Köpek mi? O da nedir efendim?"

"Henüz karar vermedim... Ve geri döndüğünde futbol topunu da yanında getirmeyi unutma. Futbol toplarının uzayın dört bir yanında başıboş dolaşmasına izin veremeyiz."

Böylece Küçük Aziz İkarus düşmeye devam etti.

Düştü... düştü... düştü. Milyonlarca yıl geçip gitti. Çeşitli evrenlere serpilmiş gezegenlerde yaşayan insanlar bazı geceler gökyüzüne baktıklarında zavallı Küçük Aziz İkarus'un düşerek geçtiğini görüyorlar ve onun kayan bir yıldız olduğunu düşünüyorlardı. Bazen gözlerini kapatıp dilek diliyorlardı. Bazen de onun kötülük getirdiğini düşünüyor ve ona şeytan diyorlardı.

İkarus hiçbir zaman topu yakalayamıyordu. Top kafesten fazla uzakta değildi, ama oğlan ona bir türlü erişemiyordu. Kafesin içindeyken bunu yapmak imkânsızdı.

İlerledikçe üzerine yıldız tozu, ay tozu, ve kuyruklu yıldızların kuyruğundan kopan tüyler takılan futbol topu gitgide büyüyordu.

Düştüler, düştüler, düştüler.

Ta ki...

Canis Major takımyıldızında minik mi minik bir gezegene erişene dek! Bu gezegende gece gündüz, hiç durmadan şiir yazan bir şair yaşıyordu. Bu şairin İsimsiz adında evcil bir hayvanı vardı, çünkü şair ona isim düşünemeyecek kadar meşguldü. (Şairler her yerde aynıdırlar.) Büyük ve tüylü bir hayvandı İsimsiz; iyi huyluydu ve hüzünlü bir doğası vardı.

Bir gün şair -adı Pronto'ydu- dokunaklı bir aşk şarkısı yazdı.

Şarkı şöyleydi:

Ah bu ben, düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum aşka bir yıldızla.

Aşkıma sesimi duyuramıyorum
duyuramıyorum
duyuramıyorum
duyuramıyorum
çünkü evi çok çok uzakta.
Hiçbir zaman buluşamayız
Hiçbir zaman konuşamayız
Yüzünü görmem imkânsız.
Aşkım düşüyor
düşüyor
düşüyor
düşüyor
uzay boşluğunda.

Pronto bu şiirine uygun bir de müzik besteledi. Ve bu şarkıyı art arda söylemeye başladı.

Dayanılmaz derecede hüzünlü bir melodisi vardı şarkının.

Tüylü hayvan İsimsiz ise Pronto'nun yanına oturmuş, şarkıyı dinliyordu. Bu sırada tüylü burnunu gökyüzüne kaldırdı; oradan bakıldığında gökyüzü sipsivri yıldızlarla dolu dikenli bir tarlaya benziyordu. Fakat yıldızlardan biri sürekli düşüyor, düşüyor, düşüyordu.

Bu manzara ve Pronto'nun söylediği hüzünlü şarkı, İsimsiz'in göğsünü keder ve acıma duygusu ile doldurunca köpek tüylü burnunu daha da geriye atarak uzun uzun uludu:

"Uuuuuuuuuuuuuuuu!"

Bu uluma çok içten ve hüzün dolu olduğu için, Pronto'nun yaşadığı minik dünyanın atmosferini delip geçerek uzaya çıktı ve kafesiyle birlikte düşmekte olan Aziz İkarus'a ulaştı. İkarus'un etrafında bir tur döndü ve onun baş aşağı düşüşüne nihayet bir son verdi. Az aşağıdaki futbol topunun da düşmesini engelleyip kendi etrafında dönmeye başlamasını sağladı. Bu sırada kafes de yok olup gitti.

Futbol topu bir yandan dönüyor bir yandan da büyüyordu şimdi. İkarus onun üstüne düştü; nefes nefeseydi, bir yandan da şaşkınlıkla kahkaha atıyordu. Saç teli hâlâ elindeydi.

"Topum üzerinde yatabileceğim kadar büyük! Üzerinde oturabileceğim kadar geniş! Üzerinde dans edebileceğim kadar kocaman!"

Ayağa kalkıp dans etmeye başladı İkarus.

Bu sırada etrafında ağaçlar bitti. Yer yarıldı ve içinden kayalar yükseldi. Kayalardan dereler akmaya başladı.

Sonra İkarus ağaçlar arasında bir kız ve tüylü bir köpek gördü. Kız ayakta durmuş, İkarus'a bakıyordu. Köpek ise sanki tüyleri arasında bir şeyler kaybetmişçesine sürekli kaşınıyordu. İkarus elindeki saç telini havaya attı; saç da gidip köpeğin iki kulağı arasında kalan bölgeye yerleşti. Köpek artık kaşınmıyordu.

Kız İkarus'a seslendi:

"Nerede kaldın? Mezolitik Çağ'dan beri seni bekliyorum. Benim adım Havva."

"Günaydın. Benim adım Küçük Aziz İkarus," diye nezaketle cevap verdi oğlan.

Ama kız, "Bu çok uzun bir isim," dedi. "Ben sana Adem diyeceğim."

El sıkıştılar.

"Peki ya köpek, onun adı nedir?" Bunu duyan köpek tüylü kuyruğunu sallayıp ikisinin arasına girmeye geldi.

"Onun adı Sirius."

"Ben ona İsimsiz diyeceğim," dedi Adem.

Futbol topu çok büyümüş olduğundan, onu hiçbir zaman geri götürmediler. Bu da daha sonra epey sorun yarattı, tabii.

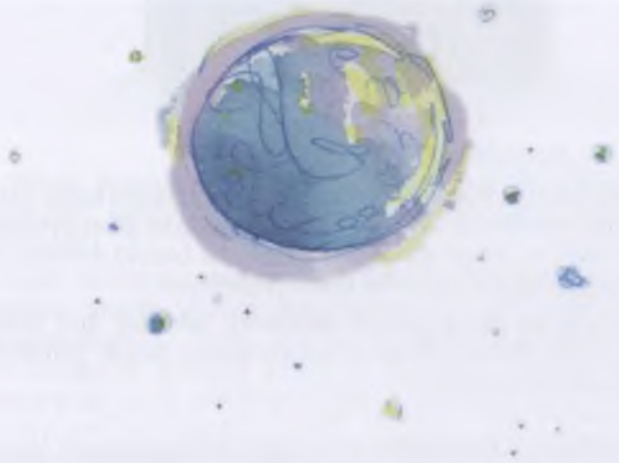

Yazarın diğer kitapları:

"İşte her şey böyle başladı..."

Yağmur Damlalarından Kolye'den Kırkyama Yorgan'a kadar, hazine değerindeki sekiz klasik öykü bu kitapta. Bir doğum günü öyküsüyle başlayıp yine bir doğum gününde sonlanan bu büyülü derleme, bizi dileklerin gerçekleştiği sihirli bir dünyaya çağırıyor.

Muhteşem bir hayal gücüyle süslenerek yalın bir dille kaleme alınmış ve Jan Pienkowski'nin siluet tarzındaki ikonik çizimleriyle bezenmiş, gerçek bir klasik.

"Yağmur Damlalarından Kolye her çocuğun kütüphanesinde olmalı!"

The Times

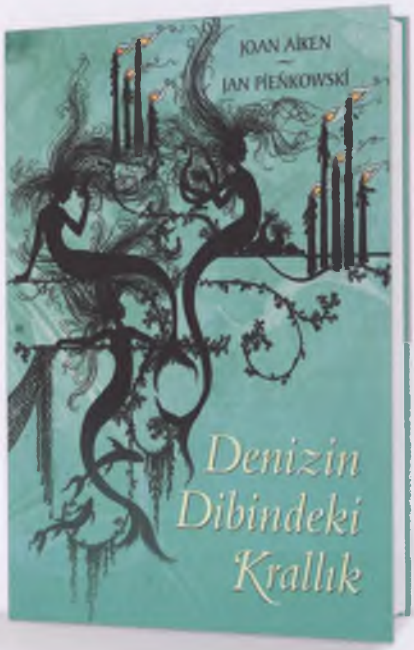

Büyük beğeni toplayan *Yağmur Damlalarından Kolye* kitabının yaratıcıları, sihirle dolu hikâyeler içeren bir derleme ile yeniden karşınızda.

Çok derinlere, denizin dibindeki krallığa doğru zorlu bir seyahate çıkacak, burada denizkızlarıyla ve korkunç ejderhalarla karşılaşacaksınız... Kötü kalpli perilerin ve güneş tanrılarının var olduğu bir dünyaya açılan bu sayfalarda, cüce cinler ortalığı karıştıracak, soylu şövalyeler savaşa gidecekler. Tavuk yermiş gibi insan yiyen Cadı Yaga ile tanışacak, tüm dünyanın en güzel yaratığıyla arkadaş olacaksınız. Kahramanlıklar, gerçekleşen dilekler, efsanevi yaratıklar sizi bambaşka diyarlara götürecek.